

Влада – Радам!

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 70 (2072) ♦ Субота, 17 квітня 1999 року ♦ Ціна договірна

Цього тижня

Верховна Рада:
— заслухала звіт уряду про виконання Закону «Про статус і соціальний захист громадян, що постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» і визнала його роботу незадовільною
— продовжила роботу у комітетах і фракціях над підготовкою до розгляду чергових законопроектів.

Права людей захищають. Себе — ще не вдалося

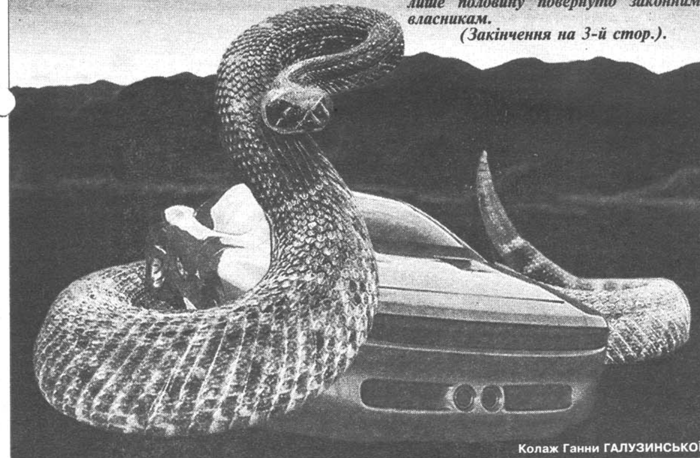
Інституту Уповноваженого Верховної Ради з прав людини днями виповнився один рік

За короткий термін український омбудсман здобув визнання не лише у власній державі, а й серед світового співтовариства. До Ніни Карпачової звертаються як до останньої інстанції з надією на розв'язання найзаплутаніших проблем. Інститут Уповноваженого вже довів: у захисті прав людини йому вдається долати найскладніші перепони. На жаль, він не витримує лише одного випробування — байдужого чиновницького ставлення високих посадових осіб до матеріально-технічного забезпечення його роботи. Як і рік тому, на велике здивування громадян України та іноземців, Уповноважений не має свого приміщення і можливості укомплектувати робочий апарат. Як і рік тому, людей доводиться приймати на сходах під'їзду, а на 30 працівників припадає обсяг робіт, який в інших країнах виконують 200—250 чоловік. Недавно керівники фракцій і комітетів Верховної Ради звернулися до Президента з проханням створити належні умови для ефективної праці новоствореної інституції. Сподіваємося, до дворічного ювілею це прохання не тільки почують, а й створять належні умови для ще успішнішої праці омбудсмана.

І «Кобра» кусюча, і «тачка» крадена...

Позаторік із країн — учасниць європейської спільноти було викрадено майже мільйон автомобілів. З них лише половину повернуто законним власникам.

(Закінчення на 3-й стор.).

Колаж Ганни ГАЛУЗИНСЬКОЇ

У номер

Тече вода, течуть гроші

Кабінет міністрів виділив 3,29 млн. грн. для продовження робіт з поліпшення технічного стану судноплавних шляхів Дніпровського каскаду.

Згідно з постановою уряду 2 млн. грн. буде виділено для завершення першої черги реконструкції трикамерного шлюзу в Запоріжжі, 1,29 млн. грн. — для виконання аварійно-ремонтних робіт на діючих шлюзах.

Урочисте відкриття терміналу

Президент України Леонід Кучма перебуває у Грузії з дводенним робочим візитом. Як повідомили «ГУ» в прес-службі адміністрації Президента, вчора відбулися зустрічі Леоніда Кучми з Президентом Грузії Едуардом Шеварднадзе, а також підписання двосторонньої угоди про економічне співробітництво на 1999—2000 рр. Сьогодні Президент візьме участь в урочистому відкритті супсинського нафтового терміналу, через який пролягає західний маршрут азербайджанської ранньої нафти. У ці дні також буде відкрито поромну переправу Варна—Поті—Батумі—Іллічівськ.

Акції

Пішим маршем — на Київ

Незалежна профспілка гірників шахти імені Баракова (ДХК «Краснодонвугілля») має намір з 10 травня цілодобово пікетувати Луганську обласну держадміністрацію, а потім — організувати похід на Київ. Заплановано, що пікетування супроводжуватиметься маніфестаціями, мітингами, процесіями.

Гірники вимагають виконання колективного договору між адміністрацією і профспілкою шахти, погашення заборгованості у зарплаті, пенсіях та регресних допомогах. Заборгованість у заробітній платі робітникам ДХК «Краснодонвугілля» становить близько 108 млн. грн., або 14 місячних фондів оплати праці, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

1649 р. *До Чигирина прибуло перше московське посольство на чолі з Г. Унковським.*
1919 р. *Директорія Української Народної Республіки затвердила закон про єврейське самоврядування в Україні.*
1991 р. *Верховна Рада УРСР ухвалила закон про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні.*
1995 р. *Україна встановила дипломатичні відносини з Афганістаном.*

17.04

Хроніка останніх днів агресії

❍ Авіація НАТО завдала ударів по об'єктах хімічної та нафтової промисловості, не замислюючись про їх наслідки, пов'язані із загрозою екологічної катастрофи.

❍ З натовські ракети вибухнули в таборі сербських біженців із Хорватії та Боснії.

❍ У НАТО є плани введення військ на територію СРЮ, однак поки що здійснити їх не має наміру.

❍ Білл Клінтон назвав «прикрим», але «неминучим» бомбардування натовським літаком колони косовських біженців, яке призвело до численних жертв.

❍ Президент України Леонід Кучма вважає, що під час урегулювання балканського конфлікту необхідно виходити з принципу територіальної цілісності СРЮ та надання широких повноважень Косово.

❍ Югославія готова прийняти цивільних спостерігачів ООН з країн — не членів НАТО.

❍ Це все, що залишилося від фабрики «14 жовтня» (місто Крушевац) після бомбардувань НАТО.

Фото АП.

Поромом — Чорним морем

У номер

✔ Сан-Франциско

Чи видадуть Лазаренка?

Минулого тижня слідчий Каспер-Ансерме видав міжнародний ордер на арешт Лазаренка, який зараз перебуває під вартою у Сан-Франциско, передає ДІНАУ.

Видача колишнього прем'єра України ускладнена тією обставиною, що між США і Україною немає угоди про екстрадицію. Але такий договір є між Швейцарією і Україною. Інакше кажучи, Лазаренка може бути спочатку видано Швейцарії, а потім Україні.

Очікується, що «справа Лазаренка» буде порушена під час візиту до Києва федерального прокурора Швейцарії Карли дель Понте, який розпочинається 19 квітня, під час якого заплановано підписання меморандуму про співробітництво у боротьбі з організованою злочинністю і «відмиванням» грошей. У складі швейцарської делегації до Києва прибуде також Лоран Каспер-Ансерме.

✔ Львів

Входини на вулиці Сяйва

Унікальний будинок зведено на вулиці Сяйва, 21. На урочисті входини прибули керівники органів влади області і міста — С. Сенчук та В. Куйбіда, голова СБУ Л. Деркач, начальник Львівської залізниці Г. Кирпа. Будинок є втіленням спільного проекту СБУ та залізниці, отож житимуть у ньому представники цих відомств.

Під час його зведення вперше було впроваджено нові форми взаємовідносин між квартиронаймачами та організацією: 70 відсотків коштів виділено управлінням Львівської залізниці, а 30 відсотків — це кредит, що залізниця надає своїм працівникам на 10—15 років. Будинок зведено за євростандартами, квартири не потребують попереднього ремонту, який зазвичай розпочинають новосели.

✔ Київ

Пропозицій — безліч, були б гроші

Сьогодні у київському Палаці спорту завершується Міжнародна туристична виставка «UITT-99», в якій беруть участь турфірми майже всіх країн Європи. Найбільше пропозицій на всі види відпочинку (морський, гірський, бальнеологічний) і туризму (піший, автомобільний) надійшло від представників Болгарії. Про подальше співробітництво українських і болгарських фірм йшлося і на прес-конференції у Посольстві Республіки Болгарія. Посол Республіки Болгарія Александр Димитров розповів журналістам про те, як держава піклується про розвиток цієї прибуткової галузі, про можливості болгарських курортів. Александр Димитров і голова Держкомтуризму України Валерій Цибух відповіли на запитання журналістів, а посол запросив усіх до гостинної Болгарії.

На знімку: виставочний зал «UITT-99».

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

10 тисяч квартир за чотири роки. За ваші гроші

У комітетах Верховної Ради

Стільки нових помешкань у Києві зведено холдинговою компанією «Київміськбуд» (президент В. Поляченко) за рахунок залучення коштів тих громадян, які перестали чекати «житлової милостині» від держави і заходилися шукати виходу із ситуації.

Про це йшлося на виїзному засіданні парламентського Комітету з питань будівництва, транспорту і зв'язку, що відбулося днями. На будівельних об'єктах холдингу народні депутати мали нагоду на власні очі побачити результати втілення у життя програми залучення коштів населення для будівництва житла. Так само мали нагоду пересвідчитися й у доцільності прийнятого Верховною Радою України рішення про звільнення від ПДВ спорудження житла за рахунок коштів населення. Зокрема, йшлося про прискорення прийняття законів про іпотеку, реєстрацію прав на нерухоме майно, часткову оплату юридичними й фізичними особами вартості спорудження житла з місцевих будівельних матеріалів тощо.

Позитивно оцінюючи зроблене будівельниками «Київміськбуду», голова комітету Юрій Крук запропонував виробити конкретні законодавчі пропозиції і прийняти остаточне рішення на наступному засіданні комітету.

Анатолій БОРИСОВ.

У Васильківській бригаді ППО відбулося виїзне засідання Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони.

Фото Євгена ТЕРЕВЕРКА.

Залихоманило виборами

***15** квітня стартував марафон виборів міського голови Києва, які відбудуться у неділю, 30 травня, —розпочалися офіційні висування претендентів.*

Ще до старту виборчої кампанії заявку на проведення зборів виборців зробили близько 430 організацій Києва і 48 партій та громадських організацій зареєструвалися як учасники виборчого процесу.

Як повідомив заступник голови Київської міської виборчої комісії Андріан Гегеля, у перший день висування у столиці відбулося близько 150 зборів виборців, які одностайно висунули одного претендента — нинішнього голову Київської держадміністрації Олександра Омельченка. До виборчої комісії надійшло два протоколи від осередку Республіканської християнської партії з висуненням її лідера — Віталія Журавського та молодіжної організації «Молодь — надія України», яка запропонувала свого чільника 24-літнього Вадима Гладчука.

Юліана ШЕВЧУК.

* * *

***У**часники другої конференції Київської міської організації «Всеукраїнське об'єднання християн» висунули кандидатом на посаду міського голови столиці відомого в Україні фінансиста-професіонала і політичного діяча, лідера партії Валерія Бабича.*

«Настав час не говорити про негаразди, а ліквідувати їх», — вважає Валерій Бабич і конкретними справами доводить спроможність з його боку такого кроку. Акціонерне товариство «Українська фінансова група» (УФГ), очолюване ним, протягом восьми років постійно виконує свої зобов'язання і перед тисячами акціонерів, і перед діловими партнерами.

Народний депутат України Валерій Бабич переконаний: зміни на ліпше у країні мають розпочатися саме зі столиці. Закон «Про столицю України — місто-герой Київ», якщо ним належно скористатися, дає змогу це зробити.

Учасники конференції звернулися до християн, усіх виборців столиці підтримати їхній вибір. «Ми переконані, — йдеться у зверненні, — що, висунувши Валерія Бабича на посаду міського голови, кияни відчують поліпшення свого життя вже найближчим часом».

Прес-центр Всеукраїнського об'єднання християн.

Прокурор добавив. ... Собі зайвої житлоплощі

Депутат звернувся із запитом

***П**ро зневажливе ставлення до закону декого з керівників Генпрокуратури в парламенті говорили неодноразово. Коли ці претензії торкалися когось із претендентів на пост Генпрокурора, парламентарії робили кадрові корективи на місці — не голосували за таку кандидатуру. Складніше з екс-керівниками прокурорського відомства, котрі начебто вже покарані тим, що змінили столичні кабінети на периферійні. Ще зовсім недавно тодішній виконувач обов'язків Генпрокурора Богдан Ференц був претендентом на найвищий прокурорський пост у державі. А сьогодні йому й області довірити не можуть...*

... Очолюючи прокуратуру Тернопільської області, Богдан Ференц упродовж двох років придбав три іномарки, які згодом продав або подарував родичам. А загалом за його тернопільською адресою було зареєстровано «Даймлер-Бенц», «Мерседес-Бенц» (два автомобілі) та «Фольксваген» (з них два — мікроавтобуси). Звідки така розкіш у стража законності? Чи не від того, що страж оберігає закон від інших, але не від себе?

Член Комітету ВР з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності та боротьби з організованою злочинністю і корупцією Анатолій Єрмак, вказуючи у своєму депутатському запиті на автолюбительські забаганки прокурора, називає й інші. Ставши першим заступником Генпрокурора, а згодом і виконувачем його обов'язків, Богдан Ференц, нехтуючи вимогами низки статей Житлового кодексу, незаконно отримав у центрі Києва квартиру загальною площею 162,1 кв. метра. Фактично лише для себе й дружини. Хоча й під час отримання вказав у документах, що мають стати киянами і проживати разом з ним батьки дружини. Насправді ж тещу з тестем він забезпечив солідним особняком площею 122,6 кв. метра ще 1985 року. Він його отримав, коли працював прокурором Рогатинського району на Івано-Франківщині (будинок тесте у Львівській області по-хазяйському продали). Не обділив Богдан Васильович і доньку, зятя й онучку: залишив жити у своїй чотирикімнатній квартирі в Тернополі.

Коли зважити, що подібна поведінка стражів закону геть не виняток, то все одно варто було згадати ці факти! Бо — не віриться, але це так: минулого місяця колегія Генпрокуратури ухвалила рішення про неможливість перебування Б. Ференца на нинішній його посаді керівника прокуратури Львівської області. Принципово! А як із принципами щодо інших?

Власне, цим і спричинено депутатський запит Анатолія Єрмака. Депутат солідарний із позицією колегії прокурорського відомства щодо Б. Ференца і цілком логічно запитує в Генерального прокурора Михайла Потебенька, чому належної оцінки не дано аналогічним діям деяких інших високопоставлених працівників прокуратури. Зокрема, парламентарій нагадує, що на порушення вимог чинного житлового законодавства шикарну чотирикімнатну квартиру в Києві загальною площею 114,3 кв. метра свого часу отримав і тодішній Генпрокурор Григорій Ворсінов, який на двох із дружиною має у Дніпропетровську приватизовану чотирикімнатну квартиру. Окрім того в «послужному списку» цього чиновника, вказує А. Єрмак, невжиття заходів прокурорського реагування на масові факти незаконної приватизації об'єктів комунальної власності у Дніпропетровську (на сьогодні суди скасували десятки рішень такої «прихватизації»). Автор запиту вказує і на навмисне нереагування Г. Ворсіновим на протиправну діяльність низки високопосадових осіб (Лазаренка, Агафонова, Кириченка й інших), у чиїх діях Генпрокуратура лише з великим запізненням побачила ознаки тяжких злочинів. Натомість, зазначає депутат, Г. Ворсінов безпідставно порушив був кримінальну справу проти того, хто надав йому документи про зловживання можновладців. І зроблено це прокурором безкарно, правової оцінки таким діям екс-керівників Генпрокуратури не дано й досі.

Навпаки, коли за меншу провину колегія Генпрокуратури адміністративно карає Б. Ференца, визнаючи недоцільним його перебування біля керма облпрокуратури, то Г. Ворсінова, звільненого президентським указом з посади Генпрокурора на пенсію, призначають на керівну посаду в органи транспортної прокуратури, а нині вже й підвищили до заступника прокурора Дніпропетровської області.

У депутатському запиті йдеться і про неналежне виконання службових обов'язків та про особисту нескромність при вирішенні дачно-квартирних питань прокурором Полтавської області Миколою Даценком (чотирикімнатну квартиру в Чернігові залишив доньці, у Полтаві отримав ще одну...). Факти такої діяльності полтавського прокурора та деяких його підлеглих, вказує парламентарій, підтвердилися під час перевірок Генпрокуратурою. Однак, на відміну від ситуації з тим самим Б. Ференцом, з висновками керівництво відомства чомусь зволікає. «Складається враження, — пише автор депутатського звернення, — що в діяльності колегії Генпрокуратури і... Генерального прокурора використовуються принципи подвійної моралі, подвійних стандартів, а прийняття правових рішень ставиться в залежність від особистих стосунків».

Анатолій БЕНЬ.

***Від редакції.** Як парламентська газета, висловлюючи небезпідставне занепокоєння народного депутата кадровою політикою Генеральної прокуратури, ми готові подати нашим читачам і аргументи ГПУ. Якщо вони, звісно, є.*

Звідки розкіш у стража законності?

І «Кобра» кусюча, і «тачка» крадена...

У тому регіоні, де з'являється «Кобра», дорогі іномарки завмирають у гаражах

Журналіст повертається до теми

(Початок на 1-й стор.).

Свого часу «Голос України» гострими публікаціями доклав чимало зусиль до того, щоб цю істину затямили наші державні мужі. Як наслідок, постановою Кабінету міністрів № 641 від 28.06 1997 року до Правил дорожнього руху внесено доповнення, яким працівників ДАІ зобов'язано ставити на штрафмайданчик траспортні засоби зі знищеними номерами кузова, шасі чи двигуна, або якщо номери не відповідають запису в реєстраційних документах, а також у разі, коли є повідомлення компетентного органу про викрадення цього автотранспортного засобу.

Однак, з'ясовується, сьогодні постала інша проблема: як, за яким механізмом повертати ці авто законному власникові, а також — кого саме ним вважати? Наші діряві закони, правовий нігілізм не лише пересічних громадян, а й частини правоохоронців не дають змоги однозначно відповісти на ці запитання. А законослухняні громадяни, скривджені уже самим фактом крадіжки в них машини, ще й не можуть знайдену машину повернути!

МВС санкціонувало створення цілого спецпідрозділу ДАІ «Кобра» чисельністю близько 150 досвідчених працівників. І результати не забарилися. Не з чуток знаю: у тому регіоні, де з'являється «Кобра», дорогі іномарки завмирають у гаражах. Позаминулого літа лише під час рейду по кількох кримських містах спецпідрозділ затримав більше півсотні дорогих іномарок, здебільшого поцуплених злодіями чи в Україні, чи за її межами.

«Кобра», як це передбачено відомчими вимогами, здає авто місцевим органам внутрішніх справ і їде в інший регіон, як правило, той, куди виїздить Президент України. А затримані іномарки часом знаходять справжнього власника, та в основному надовго залишаються іржавіти на штрафмайданчиках або ж... повертаються тим, у кого їх вилучили.

Чому працівники міліції на місцях так чинять — скажу пізніше. Але чому знов потерпає справжній власник авто чи страхова компанія, яка відшкодувала власникові крадіжку й отримала право на цю машину? Згідно зі статтею 137 ЦПК істинний власник мусить вказати у позовній заяві до суду прізвище й інші дані відповідача та обставини скоєння правопорушення. Він, наївний, звертається безпосередньо до райуправління по необхідні йому дані. Й часто отримує суперзарозумілу відповідь на зразок ось цієї, на міністерському бланку, за підписом начальника відділу УДАІ: «Інформуємо вас про те, що у правовому полі України немає закону про автоматичний перехід права власності на викрадене майно в разі виплати потерпілому страхової суми...»

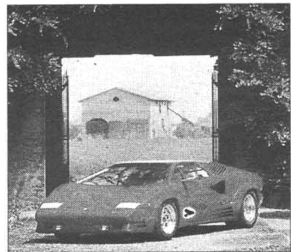
Більше того, деякі міліцейські чини з погонами підполковників у письмових відповідях демонструють «шедеври» юриспруденції. На бланку УМВС в Чернігівській області читаємо, що підставою для видачі Козелецьким РВ УМВС краденого автомобіля «Фольксваген-Транспортер» тому, в кого його затримали, був факт, що «гр-н Непочатих О. В. вважає себе добросовісним покупцем автомобіля» і відмовляється вносити кошти за перебування машини на штрафмайданчику.

Працівників міліції на місцях можна зрозуміти. На попередню перевірку затриманого «нечистого» авто закон відводить десять діб, упродовж яких треба визначитися, порушувати кримінальну справу чи відмовляти в її порушенні. Порушуючи справу, пам'ятай, що можеш мати мороку з Інтерполом, низкою платних експертиз, «обрізаними кінцями» в ланцюжку «купівля — продаж —передоручення», а в результаті справа може повиснути на тобі нерозкритою. А це зайвий головний біль тобі й твоєму начальникові, бо погіршується показник розкриття злочинів. І, навпаки, відмовивши в порушенні справи, позбуваєшся перспективи цих неприємностей та ще й можеш розраховувати на вдячність так званого добросовісного покупця іномарки, якому її знов повертаєш (особливо коли це «крутий» покупець). При цьому працівники міліції «забувають», що визнати того, в кого машину затримано, добросовісним покупцем може лише суд.

У пошуках лазівок законопеслухняний люд демонструє справжні чудеса. У Києві виявляють шикарну «Ауді-100 S4» з ідентифікаційним номером WAUZZZ4AZNN035908, яку, за даними Інтерполу, викрадено в Берліні з заводським номером WAUZZZ4AZNN028838. Але досить скоро німецька поліція довідується, що Московське райуправління міліції м. Києва розслідує кримінальну справу за фактом повторного викрадення цього «Ауді», уже з перебитими номерами. Причім, феноменально швидко його в Києві крадуть і так само феноменально швидко знаходять. Але вже зі знищеним справжнім номером, принаймні, технічна експертиза встановлює перебиті цифри, а істинні, заводські, стверджує, їй не під силу. Дарма що машина та сама, і марка, і колір, і номер двигуна, а головне — що за даними заводу-виробника автомобіль з таким, набитим, номером не випускали. Іномарку повертають не законному власникові, а «добросовісному» покупцеві.

Тепер уявімо собі ситуацію: автоінспектор затримує дорогу іномарку з перебитим номером кузова, піддається на вмовляння з хабарем і відпускає авто. Водій, відчувши, що пахне смаленим, або здогадується сам, або за порадою підкупленого інспектора влаштовує фіктивне викрадення машини, сам псує номер кузова, організовує виявлення «краденої» іномарки і легалізовує своє право на неї без будь-яких натяків на істинні заводські номери...

Певне, в жодного більш-менш обізнаного з законами громадянина не виникне запитання, кому ж повертається викрадене авто, якщо воно не фігурує у справі. Зрозуміло, що тому, у кого було вкрадене. Незалежно від того, фізична це особа чи юридична, з тутешнім громадянством чи іноземним. Повернути машину громадянин може через суд, надавши документи про власність на автомобіль. А так званому «добросовісному покупцеві», в якого авто було затримане, залишається в гіршому разі кусати лікті, якщо він не знає, у кого придбав іномарку (а таке у нас часто трапляється), та ще й не пересвідчившись у «чистоті» машини. А в кращому — подати на продавця в суд з вимогою анулювати договір купівлі-продажу і повернути гроші. Іншого правового способу навчити «добросовісних покупців» не потурати злодіям, купляючи авто за 15 тисяч доларів, знаючи, що воно коштує не менше 30 тисяч (а дешеве, бо крадене), — очевидно, немає.

Інша справа, коли власник авто — чи то фізична, чи юридична особа, з нашим чи іноземним громадянством —бажає повернути викрадене авто, що вже не є речовим доказом у справі. Ось тут і настає черга звертатися до суду, на що часто посилаються міліцейські чини. Та чи готові суди до нової для них теми? Досить промовистими у цьому є цифри міжнародної статистики. Якщо Польща щомісяця повертає Німеччині 50 викрадених там автомобілів, а Чехія — 10-15, то з України за весь минулий рік було видано тільки 15 машин. Нині лише київське представництво Спілки німецьких страхових компаній чекає від наших судових органів рішень з більш як двохсот автомобільних справ. Журналістське розслідування про те, в чому тут заковика, читайте в одному з наступних номерів нашої газети.

Анатолій ДЕНЬ.

Тиха обитель чи злодійська «малина»?

За листом читача

Два роки тому будинок для ветеранів праці перетворили на інтернат для престарілих та інвалідів, і почали привозити сюди хворих, завошивлених, життям прибитих бомжів та всяких інших. Їх тут миють, стрижуть, одягають, відгодовують.

— Є різні підопічні, — розповідає Валентина Матяш, директор будинку. — Є лежачі, напівлежачі, слабоумні, із старечим склерозом. Усі вони живуть і лікуються кожен у своєму відділенні. А є просто старі самотні заслужені ветерани праці, що сподіваються у спокої дожити вік. Кімнати для них на двох, зрідка на трьох чоловік. І тільки ті, що лаштуються в далеку дорогу, лежать по п'ятеро...

Довгим коридором швидко йшов дорідний, з царственим виразом обличчя чоловік. У його примружених очах застигла холодна зневага, всі постуталися йому дорогою. І тільки коло директора він дещо відхилився від заданої лінії — і круто завернув на вихід.

— Криміналітет, — тихо сказала Валентина Іванівна.

Ця репліка зайвий раз нагадала мені, що приїхав я сюди саме за листом на тему «кримінальники в інтернаті», написаним старшим дільничним інспектором А. Шумкіним.

— Я прийшла сюди рівно десять років тому, — розповіла В. Матяш. — Тоді тут доживали віку симпатичні дідусі й бабусі. Навколо будинку яблуні, груші, черешні, горіхи тощо. Плоди дозрівали, ми їх гуртом зривали й мили, частину клали на столи для споживання, а частину сушили чи консервували, щоб їсти взимку. І все було тихо, доброзичливо, діловито — аж до зміни статусу нашого будинку. А тоді до нас почали направляти ось цих... Добуває старий злодій строк, а в нього ні дому, ні сім'ї. Або сім'я не хоче мати з ним діла. Ну й направляють до нас. А це люди з такою психологією, що, якби могли, то весь світ у свої торби запакували б і винесли на торг. Отож тепер усі груші-яблука ще недозрілими вони збивають — і в торбу. І на базар! Продав, напився, познущався з ветеранів — і щасливий!..

А потім сталося таке: один з кримінальників, що завжди ходить з металевим ціпком, добряче випивши, забажав по обіді додаткової порції чаю. Йому дали без цукру, бо солодкий випили. Розгніваний, кинув кухля в голову кухареві й подався «шуміти» до директора. Трапилась йому по дорозі секретарка — підняв на неї ціпка, але директорка затулила собою дівчину, і за це дістала удар залізною палицею по переніссю.

Був суд, кримінальник одержав два роки неволі, відбув їх і знов повернувся. Але поки сидів, в інтернаті зібрався, як пише майор Шумкін, контингент — від злодіїв та алкоголіків до закоренілих головорізів, засуджених на смерть, але помилуваних. Поводяться вони в інтернаті так, як звикли в зоні чи у злодійській «малині». Тож незабаром відбувся ще один суд — за бійку. Після цього вони дещо присіли. Але не надово. Тож як тільки в інтернаті назрівають події, там з'являється майор Шумкін, з'ясовує ситуацію, і ті, кому важко вписатися в розмірений ритм мирної установи, або на якийсь час заспокоюються, або переходять на інші харчі.

Спочатку Валентина Іванівна селила ветеранів праці разом із кримінальниками. Але прийшов підопічний Іван Дейнека і попросив:

— Ви або його, або мене переселіть. Бо чіпляється. Не нравиться йому, що помагаю на кухні й кругом. А я буду! Я і йому сказав: не нравиться тут — чеши на гражданку, там тепер революція, а в нас тут затишок, порядок і підпілля.

— І ми зрозуміли, — розповідає далі В. Матяш, —що наші ветерани й кримінальники жити поруч не можуть і не повинні. Бо перші все життя чесно працювали і заробили спокійний відпочинок, а другі все життя паразитували на тілі суспільства. Тепер якщо поставити поруч згорбленого працею колгоспного трударя й наче цвях прямого й міцного кримінальника, то зразу ж відчуваєш несправедливість долі до хлібороба. Чесні люди сприймають будинок-інтернат як останню пристань, а досвідчені злочинці — як черговий гуртожиток, де треба добре влаштуватися для подальшого злодійського життя.

Тепер в інтернаті майже кожний четвертий — злочинець. Тому крадіжки тут щоденні. Крадуть один в одного, у ветеранів, у їдальні. Особливо охоче цуплять те, що можна продати. Навколо інтернату дачі городян — усі вони «на обслуговуванні» криміналітету. Для городян такі підопічні — кара господня.

Та й своїх, тобто інтернатівських, на кожному кроці ошукують. Ти не можеш ходити? Давай гроші — куплю, що треба. Узяв, але не купив і грошей не повернув. От і зав'язується конфлікт, у якому перемагає сила, але не справедливість. Не дивно, що ветерани праці побоюються спецконтингенту.

— Як же ви з ними спілкуєтеся? — питаю в директора.

— Ці люди сильні фізично, і нам ця сила потрібна. Ну, скажімо, привезли ми машину картоплі. Хто допоможе зсипати її у підвал? Тільки вони. Але над ними є свій старший, вони його паханом називають...

Так, в інтернаті є ще одна «знаменитість» — особливо небезпечний рецидивіст, за чиїми плечима тридцять років відсидки. Тепер він, як правило, або краде, або пиячить, або м'ясо коптить... А коли інтернатові дуже треба, Валентина Іванівна звертається до нього:

— Павловичу, ти там серед своїх розпорядись: треба машину розвантажити.

— Щас пошлю.

І справді — виходять. Першим ділом набирають у свої торби стільки, скільки вважають за потрібне, а тоді вже розвантажують. Коротше кажучи, злочинний світ у своєму репертуарі...

З усіх підопічних на недостатнє харчування найбільше нарікають саме кримінальники. Воно й зрозуміло: у в'язниці вони мали 650 грамів хліба. Але дивина: на залишки пенсії, яку їм видає держава, жоден з них жодного разу не купив сала чи хліба, як зробила б по-справжньому голодна нормальна людина. Вони купують здебільшого спиртне — і пиячать. Керівництво інтернату їх за це штрафує. Тоді вони приходять до директора, махають кулаками, погрожують. Але що їм може зробити директор? Можна обговорити поведінку порушника на культкомісії і просити перевести до іншого інтернату. Ах, яке страшне покарання!..

«Ні в які рамки не входить проживання в одному місці і з однаковими правами справжніх ветеранів праці і злодіїв. Одні все життя чесно трудилися, а другі грабували, вбивали й існували за рахунок трудящих», —слушно пише А. Шумкін.

— Який же ви бачите вихід, Валентино Іванівно?

— Постарілим злодіям не місце в такому інтернаті, як наш. Але вони все ж люди. І в них, як і в кожного з людей, має бути можливість зачепитися за нормальне цивільне життя. Їм треба цю можливість надавати, виділяючи спеціальні житла із спеціальним персоналом, майстернями та землею. І нехай ці люди заробляють собі на прожиття...

Редакція сподівається, що цей матеріал помітять керівники як Міністерства внутрішніх справ, так і Міністерства праці та соціальної політики, і спільними зусиллями поновлять справедливість.

Борис СИДОРЕНКО.

Олександрія Кіровоградської області.

І на Евересті затріпочуть синьо-жовті прапори

Валентин Симоненко:
«Попереду — вершина світу»

Сходження тижня

Керівник першої національної експедиції «Еверест-99», майстер спорту з альпінізму Валентин Симоненко (він же президент Федерації альпінізму України, він же голова Рахункової палати) повернувся на кілька днів до Києва з Гімалаїв, із семикілометрової висоти, і на прохання журналістів розповів про перший етап гімалайської одіссеї.

— Дорога до Евересту була досить плутана. Літаком із Києва до Одеси, з Одеси в Дубай на рідному ТУ-154. Далі з Абу-Дабі, куди дісталися автобусом, перелетіли Перську затоку і через 5 годин льоту опинилися в Катманду, на висоті 1300 метрів.

Тут експедиція завершила екіпіровку і взяла курс на китайський Тибет. Треба було поступово пристосовуватися до набору висоти. Через два дні автобусами і машинами дісталися до Джамми з вантажем 1350 кг. Місто притулилося на висоті 2300 метрів. Таким чином протягом дня ми поступово набрали 1000 метрів.

Доїхавши автобусами до висоти 3750 м, пересідаємо на джипи, люб'язно надані китайською стороною, за що, користуючись нагодою, щиро дякую Посольству КНР в Україні, яке заздалегідь потурбувалося про українських альпіністів.

Висота починає тиснути, і ось нарешті на позначці 5150 метрів добираємося до базового табору сходження на Еверест. Застаємо тут американських і англійських альпіністів, прибули бельгійці та грузини. Тож зібралося п'ять експедицій.

Майданчик для табору — це залишки льодовика Ронгбук: досить рівна латка породи з кригою. Ліворуч — замерзле озеро, праворуч — замерзлий потік. Зима. Температура вдень до плюс п'яти градусів, уночі — мінус 10—15 градусів. Шалений вітер. Палатки розлітаються в одну мить. Наші подвійні по 400 доларів — хлоп і палатки нема.

Українська експедиція відрізняється від інших тим, що є суто спортивною: керівник, 9 альпіністів, тренер, лікар, кухар — усього 13 чоловік.

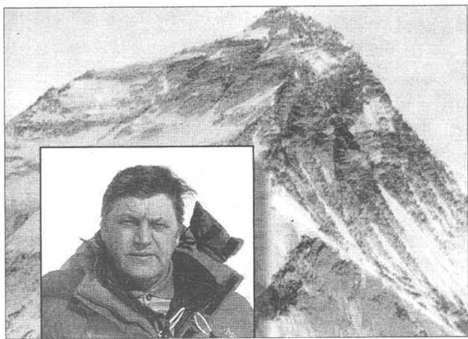
Американська ж експедиція, наприклад, вважається комерційною. Щоб брати участь у ній, треба було сплатити 5—7 тисяч доларів. Самого лише обслуговуючого персоналу там до 50 чоловік.

Два дні пішло на обладнання табору. Кожен з нас приніс по 30 каменюк вагою не менш як по 20 кг, і ми спорудили справжню альпіністську ступню. Вона вийшла гігантською. Китайці подарували нам древка з нержавіючої сталі, і над табором замайоріли два прапори: український і КНР. Це було урочисто.

Третього дня ми спорудили баню конструкції Одеського припортового заводу. Вмонтували паяльну лампу і одержали справжню парилку. Одразу виникла черга з інших експедицій, хлопці встановили таксу — 5 доларів за вхід.

Експедиція, що розрахована на 45 днів, розбита на три виходи. Перший вихід — від 5150 метрів та розбивки табору до 7100 метрів, три дні відпочинку, повернення на базу, баня — і другий вихід — до висоти 7800 м. Після цього знову повернення на базу, знов триденний відпочинок, баня і сходження на 8300 м. Попереду ще понад 500 метрів. Попереду — вершина світу.

До вершини альпіністи йтимуть в індивідуальному порядку. Сформовано три трійки. У першій — майстри спорту міжнародного класу Сергій Ковальов (керівник), Ігор Свергун, кандидат у майстри спорту Василь Копитко. Друга трійка — майстри спорту Вадим Леонтьєв (керівник), Володимир Горбач, кандидат у майстри спорту Роман Коваль. Третя група — заслужений майстер спорту Сергій Бершов, кандидат у майстри спорту Микола Горюнов і Владислав Терзеул, керівник.

У кожної людини є свій Еверест. І вона будь-що прагне підкорити його.

Ми переконані (хоч усе одно стукаємо по дереву), що на найвищій вершині світу незабаром замайорить і український державний прапор.

Сходження планується почати 9 травня — у незабутній для всіх нас день.

Записав
Анатолій КАРАСЬ.

Погоду роблять регіони

Конференція тижня

В угорському місті Сарошпатак, що неподалік україно-угорського кордону, відбулася конференція з транскордонного співробітництва, організована Радою Європи та угорським урядом. «Спільна Європа будується не лише у великих містах, — заявив на прес-конференції генсек РЄ Даніель Таршис. — Представники регіонів мають частіше збиратися разом і розв'язувати місцеві проблеми. Одне із завдань РЄ — сприяти такому співробітництву». «Наша роль, — зазначив держсекретар МЗС Словаччини Ян Фігель, — не лише захоплюватися тим, як гарно співробітничають прикордонні регіони, скажімо, Франції, Німеччини, а й власними силами будувати своє майбутнє у Південно-Східній Європі».

Значну увагу на конференції приділено питанню розвитку єврорегіонів. Їх представники з різних країн поділилися досвідом співпраці в рамках таких утворень. Про роботу Карпатського єврорегіону, що об'єднує прикордонні області України, Румунії, Угорщини, Польщі й Словаччини, розповів його діючий голова угорець Йозеф Зілахі. Головними завданнями єврорегіону він вважає збереження миру й стабільності, поліпшення добробуту населення, активізацію прикордонної співпраці та збереження прозорості кордонів. Прокоментувати діяльність Карпатського єврорегіону кореспондент «ГУ» попросив голову Закарпатської облради Івана Іванча.

— Є багато прикладів конкретної співпраці, що здійснюється за нашої участі в Карпатському єврорегіоні. Характерно, що найбільші інвестиції ми маємо від сусідніх партнерів: з Угорщини, наприклад, 20 відсотків від усіх інвестицій, зі Словаччини — понад 14 відсотків, з Польщі — 11 відсотків. У Рахівському районі заплановано спорудження мосту через Тису, який з'єднає Закарпаття з румунською Марамурещиною: досі, щоб потрапити до сусідньої держави, ми мали робити 500 км гаку через Чернівецьку область. На україно-угорському кордоні збудовано сучасний автопорт на переході Чоп—Загоня. Завдяки участі в діяльності Карпатського єврорегіону ми отримуємо й фінансову допомогу — наприклад, 1850 екю для створення в Ужгороді Центру підприємницької діяльності...

Перші 5000 доларів має одержати селище Перечин для облаштування комунального господарства. На черзі й питання про створення у нас вільної економічної зони. Поки що відповідний законопроект не набрав потрібної кількості голосів у Верховній Раді, але ми й надалі добиватимемося його ухвалення.

Конференція завершилася вчора. Участь у ній узяв заступник міністра закордонних справ України Дмитро Ткач. Він також провів низку консультацій із колегами інших держав.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Сарошпатак.

Троє в одному човні? Він може запливти далеко

Подія тижня

На місце, яке так довго і трепетливо берегли в союзі Росії і Білорусі для України, цього тижня замірилася Югославія. Такого повороту подій, схоже, ані Борис Єльцин, ані Олександр Лукашенко не чекали.

Із цією ініціативою СРЮ виступила під час візиту до Белграда голови Держдуми Геннадія Селезньова. Та навряд чи ідея могла постати саме тоді. Складається враження, що плани СРЮ щодо союзу — не одномоментні настрої. Не виключено, що ідею обговорювали і під час візиту в Белград прем'єра РФ Примакова, але її було відкладено як запасний варіант. Мабуть, не випадково на політичній арені знову з'явився екс-прем'єр Віктор Черномирдін, якому й доручено «врегулювання косовського конфлікту».

Судячи зі ставлення до союзницької ідеї президента Єльцина, можна передбачити, що він не був до неї готовий. За словами глави Держдуми Геннадія Селезньова, президент РФ підтримав ініціативу Югославії. Однак сам президент закликав не поспішати і дуже відповідально підійти до розв'язання цього питання.

Президент Білорусі Олександр Лукашенко, головний «мотор» об'єднання слов'янських держав, також був, як ніколи, обачний. Так, під час візиту до Белграда, куди глава Білорусі прибув, за його ж словами, як голова Вищої ради Союзу Білорусі й Росії, він лише пообіцяв посприяти розглядові цього питання на міжпарламентській асамблеї союзу.

І пояснити цю обачність легко: одна справа мріяти про союз з Україною, інша — вступати до союзу з країною, яка перебуває в стані війни, і не з кимось, а з НАТО. Володимир Рижков, лідер фракції НДР, під час інтерв'ю НТВ, справедливо запитував журналіста: на яких умовах Югославія стане членом союзу? Адже союз Росії і Білорусі передбачає і єдину систему оборони й безпеки. Міністр закордонних справ РФ Ігор Іванов вважає, що задля безпеки Росії розглядати ймовірність союзу з СРЮ можна лише після закінчення всіх воєнних дій. Та чи влаштує такий варіант Слободана Милошевича?

Аж ніяк не однозначні у своїх оцінках і члени Ради Федерації РФ. Схоже, за союз з Югославією виступає лише Держдума. Вчора вона ухвалила постанову «Про приєднання Югославії до Союзу Білорусі та Росії».

У цьому зв'язку постає ще одне закономірне запитання: чи потрібно Україні прагнути до вищезгаданого союзу, членство в якому гіпотетично може увергти нейтральну країну (а це записано в Конституції) у війну. Війну на захист слов'янської, але все-таки чужої держави?

Наталя ФІЛІПЧУК.

Розслідування тижня

«А я й не приховую від клієнтів...»

Не встигла Україна ще відійти від жахів, пов'язаних із злочинами, пошуками і засудженням серійного маніяка-вбивці Анатолія Онопрієнка та його «подільника» Сергія Рогозіна, як людей знову вразили повідомлення про можливого нового «Джека-різника». За останні два тижні на околицях Києва, неподалік від Великої окружної дороги було знайдено 7, а за деякими даними — 8 трупів жінок віком від 18 до 40 років. Одна з убитих була на третьому місяці вагітності.

Усі вбиті належали до «групи ризику» — величезної кількості дешевих повій, які обслуговують водіїв на Окружній дорозі.

Київська міліція, яка не змогла приховати від громадськості цей моторошний факт, терміново змушена була давати роз'яснення. Міліцейський начальник генерал Михайло Корнієнко, по-перше, заявив, що про нового маніяка не йдеться, бо всі жертви вбито по-різному. Їх душили, стріляли з дрібнокаліберної зброї, рубали сокирою. Це, за словами Корнієнка, свідчить, що «працювали» різні люди. І з різними мотивами: від елементарного зведення рахунків самих повій з «конкурентками», які збивали «тарифи», до «розборок» між сутенерами й рекетирами. Названо було й можливу помсту клієнтів, яких або заразили венеричними захворюваннями, або шантажували викриттям в очах «коханих дружин».

Усі ці випадки вже давно знайомі київській міліції, котра, схоже, не знає, що робити з конкуренцією серед «жриць кохання» з Великої окружної. Киянки справді жорстоко борються з прибульцями, які збивають і так низькі ціни. За свої послуги «дорожні» беруть від 25 до 35 гривень (5—8 доларів США). А серед убитих є одна харків'янка, дві львів'янки, двох узагалі поки що не впізнали, але «колеги по цеху» легко назвали їх «своїми», хоча й не згадали ні імен, ні адрес. Немає відбитків їхніх пальців і в комп'ютерах київської міліції моралі. Убиті могли «демпінгувати» ще більше і поплатилися.

М. Корнієнко повідав, що над розкриттям злочину працюють більш як 500 міліціонерів, які прочісують околиці і середовище повій. Поки що безрезультатно. Вочевидь тільки один наслідок: на дорогу виходять не 200—300 «жриць», а 20—30, яким, нічого втрачати. Одна із «сміливиць» відверто сказала київським журналістам: «А я й не приховую від клієнтів, що хвора на СНІД»...

Очевидне і те, що будь-які дії правоохоронців, навіть якщо вони швидко спіймають убивцю чи вбивць, не розв'яжуть головну проблему сучасної України взагалі — проституцію — і нічого не поліпшать у долі жінок з Окружної дороги. Тим, хто там працює, і тим, хто з безвиході готовий до них приєднатися, справді легше отримати від випадкового клієнта 20 гривень, аніж «вирвати» з держави чесно зароблену мізерну зарплату. Тож і рушають на дорогу, незважаючи на ризик. «Виставка» жіночих принад і любовних утіх навколо Києва вже відновлюється...

Володимир СКАЧКО,
журналіст.

«А повз вікна мчать кортежі...»

Дієвість наших виступів

Подяка тижня

Під таким заголовком 19 березня ц. р. у «Голосі України» було надруковано матеріал, де йшлося про проблеми Дарницького дитячого будинку-інтернату Міністерства праці та соціальної політики України. Зокрема, газета закликала допомогти дітям-інвалідам завезти грунт у теплицю. В навчальному закладі не вистачило лише двох тисяч гривень, щоб завезти грунт у готову споруду...

Як повідомив у листі до газети виконуючий обов'язки директора будинку-інтернату С. Коропов, на біду обділених долею дітей відгукнулась Асоціація ВАТ «Київбудтранс», яку очолює Олександр Матвійович Ручко. Тепер діти зможуть цілий рік ласувати свіжими овочами, вирощеними власними руками.

«Від імені дітей-інвалідів, сиріт і всіх співробітників висловлюємо щиру подяку за надану благодійну допомогу всьому колективу «Київбудтрансу». Земний вам уклін. Радісно усвідомлювати, що поруч ще є люди, готові безкорисливо допомогти обділеним. Це прояв високої духовної і моральної культури», — йдеться в листі до редакції.

Леонід БРОВЧЕНКО.

Редакція «Голосу України» також висловлює щиру подяку голові ради Асоціації ВАТ «Київбудтранс» О. Ручку, його заступнику Е. Беленєвичу, усім, хто причетний до цього благородного вчинку. Творімо добро, підтримуймо ближніх, не проходьмо повз чужу біду.

Пропозиція тижня

Шануймо співвітчизників!

Письменник-публіцист, політичний і державний діяч, доктор сільськогосподарських наук Федір Моргун надіслав до редакції листа. У ньому відомий полтавчанин пропонує увічнити імена двох геніальних синів України — Володимира Вернадського та Володимира Короленка.

«... За моєї ініціативи і підтримки відбулося відродження садиби Миколи Гоголя, ковалівського музею А. Макаренка, музею В. Кондратюка у Полтаві (який пізніше чомусь назвали музеєм космонавтики, а експонатам, пов'язаним з ім'ям Кондратюка, не вистачає місця, і вони припадають пилом у запасниках).

Переконаний, що вже настав час, коли необхідно споруджувати пам'ятники не політичним ідолам, а найдостойнішим громадянам. Та й нагода вельми слушна — 825 років першим згадкам про Полтаву і 1100 років археологічним свідченням про поселення на її території. Знаю, як тяжко тепер з фінансами. Але впевнений: на це святе діло полтавці, жителі України, українці з діаспори, і не тільки вони, поділяться своїми заощадженнями — слід тільки звернутися до народу».

Я готовий прогинатися перед ким завгодно

Очікування тижня

Так говорить головний режисер Театру на Подолі Віталій Малахов, який протягом 12 днів керуватиме театральним фестивалем «Київ травневий-99». Власне кажучи, Малахов має на увазі відомих зірок, яких оргкомітет фестивалю намагається заманити до весняного Києва.

Саме такі метри, як Жан-Поль Бельмондо, Жерар Депард'є, Марсель Марсо чи (дихайте глибше!) Ентоні Хопкінс, могли б прокласти стежинку світової популярності до київського фестивалю міст-побратимів «Київ травневий». Нині тривають переговори з цими та іншими майстрами сцени. Малахов стверджує, що більшість з них не проти приїхати до нас, але виключно за рахунок організаторів фестивалю. Тому оргкомітет прагне зробити цей захід прибутковим, що й буде (якщо таке справді станеться) головною відмінністю «Києва травневого» від решти вітчизняних театральних свят.

Кожний фестивальний день — з 19 по 30 травня —присвячений певному місту або країні. Вистави та сценічні дійства демонструватимуть на відкритих майданчиках і театральних підмостках творчі колективи із міст — побратимів Києва. Вже достеменно відомо, що кияни матимуть змогу по достоїнству оцінити театральний шедевр, розрахований, щоправда, на вузьку аудиторію — виставу Тбіліського театру маріонеток Резо Габріадзе «Пісня про Волгу». Серед учасників фестивалю — Єреванський камерний театр, Краківський театр КТО, Римський театр «Вашелло» (один із найскандальніших в Італії), Шотландський театр «Клан» та театр із Ньюкасла. Несподіваного забарвлення травневому Києву додасть академічний театр російської драми Башкортостану. Уфимці покажуть прем'єру «Чорний інохідець» Г. Шафікова та «Снігуроньку» О. Островського. А оргкомітет тим часом ще чекає згоди від театрів з Китаю, Індії, ПАР, Аргентини тощо.

Повний аншлаг прогнозують 23 травня. Цього дня на майдані Незалежності відбудеться карнавальна хода. Не менш вражаючим буде фінальне дійство — також на майдані, 30 травня у День Києва.

Алла РОМАНЧУК.

Зелений десант

Марш тижня

Уже понад 30 років світом крокує міжнародна акція «Марш парків», спрямована на підтримку природоохоронної справи. В Україні вона проводиться вчетверте. Основна мета цьогорічної акції: звернути загальну увагу на руйнування берегів Дніпра і можливі гігантські повені, а також на питання переробки різноманітних відходів. Окремо наголошено на переробці відходів рибної промисловості й продажу їх за мінімальними цінами українським зоопаркам. Цими днями в парках міста триватимуть упорядкувальні роботи. Зокрема, 17 квітня — в День довкілля працівники Мінекобезпеки проведуть трудовий десант у Центральному ботанічному саду. Український дитячий еколого-натуралістичний центр спільно з Київським культурно-екологічним центром та Корпусом миру розробили спеціальну програму для дітей. Так, 22 квітня у Сирецькому дендропарку пройде серія «зелених» уроків. А ще, за умови достатньої фінансової підтримки, того ж дня організатори планують провести заключні змагання відкритого чемпіонату України з повітроплавання, де діти, переможці екологічних конкурсів, отримають оригінальний приз — подорож на повітряній кулі. «Марш парків-99» закінчиться 24 квітня великим концертом на Співочому полі, де виступатимуть відомі українські музиканти та артисти. Заплановано також випуск двох поштових конвертів. На одному з них буде емблема «Українського маршу парків» (до речі, конкурс на її кращий проект триває й досі). Інший конверт присвячений 20-літтю національного парку Синевир.

Вл. інф.

Вовки і вівці

Набіги тижня

У північних районах Одещини почастішали випадки набігу вовків на ферми й кошари. Місцеві мисливці не раз відганяли сіроманців. У деяких селах Любашівського, Красноокнянського, Саранського районів звірі так надокучили чабанам, що тамтешні колективні сільгосппідприємства вирішили преміювати тих, хто знищить хоча б одного хижака, п'ятком-десятком овець.

Георгій ВОРОТНЮК.

Файл тижня

Відкритий для комп'ютерного світу

У Київському національному університеті культури і мистецтв відбулася презентація WEB-сторінки — електронного журналу. З ним може ознайомитися багатомільйонна аудиторія користувачів мережі INTERNET, а також отримати вичерпну інформацію про університет і поспілкуватися з викладачами й студентами-«зірками».

Ділові партнери університету в цьому проекті — лідер вітчизняного ринку інформаційних технологій фірма «GLOBAL UKRAINE» та агентство комп'ютерної інформації «Ukraine Online». Вони переконані: відкриття WEB-сторінки — це надійний фундамент для майбутнього дистанційного навчання. Вагомим результатом співпраці стало створення загальноуніверситетської комп'ютерної мережі, що об'єднала більш як 100 комп'ютерів.

Ректор університету Михайло Поплавський наголосив, що у вузі працюють над проектом «INTERNET-освіта», щоб уже з вересня мати можливість спілкуватися з усіма областями України в режимі INTERNET.

Відтак Михайло Михайлович сподівається, що у XXI столітті КНУКіМ увійде як цивілізований елітний вуз.

Вікторія ЛИТВИН.

Оголошення

Дітям допомогли «Голос України» і «Київбудтранс»

ХХ століття: українські акценти

1911—1920

У пошуках ве

На восьмому році розбудови державності незалежної України ми, на жаль, ще не можемо сказати певно, що наше суспільство одностайне в задекларованому виборі шляху демократичних реформ. Дискусії на цю тему часом набирають такої гостроти, що уєсслови тоталітарної системи готові хоч сьогодні повести реформаторів на плаху. Дефіцит довіри до економічних трансформацій (які переважно деформовані через те, що ми — як той жалісливий господар, який, замість того щоб відрубати хвоста псу одним махом, робив це в кілька заходів) так чи інакше позначається на світоглядних позиціях, вони неослабно розхитуються ретроградними силами, а отже, ставиться під сумнів правочинність самої незалежності України. Українська ідея як прогресивний чинник нівелюється, нам настійливо вказують на зорієнтований на комуністичні ілюзії вектор як на єдино правомірний.

У цій непростій ситуації речники імперативного вектора не бажають бодай якоюсь мірою проаналізувати гіркий історичний досвід, набутий на марші двадцятого сторіччя, коли ми, як співається в одній козацькій думі, не раз «рідною кров'ю шаблі промивали». Протягом чотирьох століть пріоритетні акценти імперської бундючності до нашої мови і культури, до намагання українців самими визначати свою долю, часом приховано, а в загалі — неприховано, виявляли відвертий екстремізм у ставленні до національної ідеї.

Підкинутий після жовтневого перевороту покритий зовні солоденьким полиском пряник у вигляді резолюції VIII Всеросійської партконференції, в якій зазначалося, що «ЦК РКП(б) ставить в обов'язок всім членам партії усіма засобами сприяти усуненню всіх перешкод до вільного розвитку української мови і культури», на який спокусилася частина української інтелігенції, дуже скоро, вже надкушений, виявився гірким усередині. Зрештою, розгорнулася широка «совєтизація» національно свідомих товариств «Просвіта», партійні чиновники стали вимагати, щоб вони будували свою роботу «не на національному, а на класовому принципі». І в результаті такого почервоніння навіть святкування роковин Шевченка дозволялося тільки за «узгодженим у політвиконкомі сценарієм», а тотальна ідеологізація й політизація мистецтва і культурного життя взагалі почала розкручувати маховик майбутніх репресій. Пора, яку український історик з Канади Орест Субтельний визначив як таку, коли «українська мова перестала бути романтичною і малозрозумілою ідеєю-фікс крихітної групи інтелігенції чи відсталого селянства», поступово переходить у спомини «романтичних поривань і утопічної інтелігентської думки». Настає крах ілюзій діячів національно-культурного руху, які повірили, що ідея українізації опанувала компартійну верхівку в Україні.

Саме кредит такої довіри спонукав Володимира Винниченка записати 30 серпня 1920 року до свого щоденника: «Мануїльський лише не божиться, запевняючи мене, що я отримаю можливість впроваджувати українізацію, і розвивати українську культуру, і піклувати про відродження українського господарства, і втручатися в усе радянське будівництво, слідкуючи, щоб не було ніякого обмеження національно-державних інтересів».

Але не так уже й довго треба було чекати, щоб переконатись у фальші подібних запевнювань. Микола Хвильовий, будучи переконаним, що «ідеологія набувається не тільки певним класовим походженням, але й інтелектом», звертається до молодої генерації з запитанням: «Камо грядеши?»

Застерігаючи мистецьку молодь від лікнепівського впливу своїх же «єнків», які під знаком «червоної ідеологізації» закликають її до творення «бойової макулатури», себто масової літератури, яка і близько не лежала біля мистецтва, письменник у гострій полеміці «Європа чи «Просвіта» (пролетарська) стверджує: «Європа!.. ми розуміємо Європу... як психологічну категорію, яка виганяє людськість, яка виганяє людськість із «Просвіти» на великий тракт прогресу». І далі: «Маркс, засвоївши європейську техніку, не був би Марксом, коли б сума його духовних вартостей не ввійшла в назву нами категорію. Ейштейни великі і маленькі — європейці, і самоварники-професори — просвітяни».

Як склалися долі носіїв прогресивної перспективи, відомо. Громадська думка була підготовлена до розуміння ідеї, що «стара українська інтелігенція є «класово ворожою силою» і її «треба придушувати».

Принагідно згадаймо бодай сфабриковану «справу» Спілки визволення України — СВУ, яка начебто готувала «збройне повстання проти Радвлади...»

Таке звинувачення дало підставу для суворих переслідувань і репресій, тільки в цей час по всій республіці було репресовано 5 тисяч чоловік, серед них — студенти, вчителі, лікарі тощо. Репресивний маховик став кривавим рушієм тоталітарної системи, поховавши на цвинтарях Колими, Сибіру, Соловків, Біломорканалу і Сандормоху цвіт української нації. Разом з крахом ілюзій національно свідомих митців і державників на цілих 70 років була похована ідея державності України.

Але вона, ідея, як форма переконання, попри всі ідеологічні утиски, все-таки не переставала жевріти в головах тієї свідомої української еліти, яка ще на початку 1919 року зорієнтувалася на вектор, який вказував на можливий шлях бороть... ську державність, ... клейноди на остан... ку рідної землі, а... межами рідної Ба...

Саме в цьому ... ньо проглядаєтьс... ретроспективі ун... до якої залучено... арсенал нації — і... тенціал. 2 січня 19... ний отаман Дир... Петлюра запросив... дого хорового ди... сандра Кошиця і ... но таке: «За тиж... організована для з... дорожі к... а, а... жартуючи, ... розс...

Хоч як не пара... ситуація виглядає... тра вже більшов... Київ, а шеф Дирек... створити хорову... шити в гастролі... Європи. Та сам... доксі ховалася... ідея: розповіст... свій народ пісн... європейців дум... бідніший стіль... буде на його ка... раїна.

Долаючи ней... заційні і фінан... за якихось три... була ст... ена і... гаразди, ...олект... Києва в напр... кордону, показа... більшовикам. Щ... нелегка, красно... той фа... що... Кам'яні... одіі... ляни добиралис...

Підсумовуюч... проб голосів с... розчарувалися в... билися в дороз... тяжких випро... сандр Кошиць ... деннику: «Таки... ваків» було 64, мі... лосих не менше ... справжніх голосів... 25-30. Як це було... го, про що я мрі... що прийдеться ви... їнське мистецтво ... з реквізиторами, ... кооперативними ... атральни... кур'єр... ками, пр... дезе... чами, приятелями... лікою, що нічого ... ровим співом не ... лось усіх цих люд... ціле, яке б могло... ром. Я не розуми... вдалося».

А що вдалося, ... уже перша рецен...

Василь Авраменко і Олександр Кошиць (сидять).

Заповіт нащадкам

Євген МАЛАНЮК

Діва-Обида

Лежиш, розпусто, на розпутті,
Не знати — мертва чи жива.
Де ж ті байки про пута куті
Та інші жалісні слова?
Хто гвалтував тебе? Безсила,
Безвладна, п'яна і німа
Неплодну плоть, убоге тіло
Давала кожному сама.
Мізерія чужих історій
Та сльози п'яних кобзарів —
Всією тучністю просторів
Повія ханів і царів.
Під сонні пестощі султана
Впивала царгородський чар,
Це ж ти — попівна Роксолана,
Байстрюча мати яничар!
Чаплінському — ясир кохання —
Це ти, безславна і лиха,
Я Богдановій ятрилась рані
Вогнем образи і гріха.
Стрибати в гречку — тільки й щастя,
Щоб в корчах зради завмирать —
Це ти, пусте, неплодне трясця,
Ти, Пріська гетьмана Петра.
Звідціль черкаська твоя шатость
І рабська кров твоя звідціль,
І діти, мов дурні курчата,
І сліз — пісні, й бандури — біль,
І та розслабленість ледача
І серця, й розуму, і рук, —
Безсила насолода плачу
Безсоромно-плебейських мук...
Невже ж калюжою Росії
Завмре твоя широчина?
... А над степами вітер віє!
А в небі гуркотить весна!
А степ, гарматами пооран,
Тремтить від крови і кісток,
Та про біг віщує ворон,
Червлен тримаючи шматок.
Повстань, як древлє! Панцир з міді
Замінить лахи й ганчірки, —
І знов дівоча стать Обиди
Звитяжно гляне у віки.

24. VIII. 1926 р.

«Дозволити називати себе партією рев

З архівів

Для широкого українського громадянства проблема української діаспори залишалася, по суті, закритою темою протягом усього періоду існування тоталітарного режиму. Лише інколи про наших співвітчизників на Заході, яких ділили на прогресивних, тобто лівої орієнтації, та реакційних, іншими словами, національно свідомих, можна було прочитати ретельно спрепаровану в компартійних кабінетах інформацію.

Водночас, як свідчать ще донедавна таємні архіви, комуністична система дуже пильно стежила за всіма процесами, що відбувалися в середовищі української еміграції після поразки національно-визвольних змагань.

Одним з основних завдань, що ставилися в цьому плані, було охоплення своїм впливом тих, хто не побажав повернутися в країну «загального щастя». Зокрема, постановою політбюро ЦК КП(б)У від 17 березня 1922 року ухвалено: «З метою посилення розкладу в рядах врангелівців і петлюрівців у зв'язку з тим, що навесні готується виступ, звернутися в ЦК РКП з пропозицією повторити від імені РРФСР і УСРР оголошення амністії рядовим врангелівцям і петлюрівцям, оголосивши ворогами народу групи активістів, перерахувавши їх поіменно на чолі з Врангелем, Петлюрою, Савинковим, і широко оповістити про цей акт врангелівських і петлюрівських солдатів, інтернованих на території Польщі та Балкан».

До речі, аби відірвати провідників національно-визвольного руху від рядових його учасників, ЦК КП(б)У підкреслював, що оголошення амністії згаданій категорії — «турбота радянської влади про рядову емігрантську масу, відірвану від батьківщини і жорстоко експлуатовану і обманювану купкою авантюристів».

І саме тому черговою постановою політбюро ЦК КП(б)У від 10 квітня 1922 року спеціальній комісії доручено «точно сформулювати» звернення до емігрантів від імені ВУЦВК, в якому наголосити: повернення на батьківщину «забороняється тільки організаторам та ініціаторам монархічних і петлюрівських організацій, причому бажано, щоб було перераховано якомога більше прізвищ відомих активістів».

З метою посилення впливу на еміграцію політбюро ЦК КП(б)У 4 серпня 1922 року ухвалює рішення про субсидії газеті «Наша правда», яку видавали у Відні. Оскільки виділення їй коштів через Наркомат закордонних справ УСРР затримувалося, то секретар ЦК Дмитро Лебедь 23 листопада того ж року вимагав від заступника наркома Яковлєва протягом 24 годин пояснити, чому не виконується директива про виділення «Нашій правді» щомісячно 150 золотих карбованців.

Документи з фонду цього наркомату УСРР засвідчують намагання впливати фінансово на еміграцію саме в той час, відриваючи значні кошти від бюджету республіки, к... ли вона билася в агонії страшного голоду. Зокрема, зб... рігся навіть звіт про те, як більшовики України на спец... альній нараді в Берліні обговорювали питання про ств... рення компартії США.

Так само, в Берліні, за участю керівника уряду УС... Християна Раковського та секретаря ЦК КП(б)У Дмит... Лебедя відбувається кілька нарад щодо фінансування в... згадуваної газети «Наша правда», яку українські комуні... ти розповсюджують і в Америці.

Одним з важливих кроків більшовиків щодо розколу... середовищі української еміграції був дозвіл на поверне... ня на батьківщину професорові Михайлу Грушевському ... його групі, з приводу чого кілька разів засідало політбю... ЦК КП(б)У. Повіривши обіцянкам, що в Україні комуні... тична влада створить умови для праці на благо рідного н... роду, видатний історик зважився на цей крок, хоч йом... радили «спинитися над прірвою», нагадуючи про дол... Петра Дорошенка, котрий здався на милість московськ... го царя.

Але він, цей найбільший знавець історії України, пов... рив, хоч сам у своїх творах переконував, що Москві ... можна довіряти. За що потім жорстоко поплатився.

Цікаво додати, що групі Грушевського з лав украї... ських есерів, аби витягнути її з Відня, більшовицьки... дипломат М. Левицький навіть обіцяв «дозволити назив... ти себе партією революційного комунізму».

...ектора істини

...ьби за україн-
...захищаючи її
...ньому клапти-
...відтак і поза
...ьківщини.
...енсі окреміш-
...в історичній
...кальна акція,
...незнищенний
...духовний по-
...19 року Голов-
...екторії Симон
...до себе моло-
...ригента Олек-
...казав букваль-
...ень щоб була
...кордонної по-
...то, додав
...ріля...
...доксально, але
...ак: може, зав-
...ини окупують
...торії пропонує
...капелу і виру-
...у подорож до
...в цьому пара-
...елика і мудра
...Європі про
...ю, донести до
...щ, що світ буде
...скільки не
...ї держави Ук-
...овірні органі-
...ові труднощі,
...тижні капела
...попр...сі не-
...ни ви...ив із
...мку західного
...ши потилицю
...о дорога була
...овно свідчить
...з К...ва до
...ськ... капе-
...12 дів!
...результати
...іваків, які не
...ві і не розгу-
...після перших
...вань, Олек-
...записує в що-
...чином, «спі-
...ними безго-
...36. Остаточно
...уло не більше
...далеко від то-
...! Не думав я,
...ставляти укра-
...еред Європою
...шиністками,
...аршинами, те-
...ам, мі...ини-
...тирам...оди-
...і другою пуб-
...пільного з хо-
...мала! Доводи-
...злити в одне
...називатися хо-
...о, як це мені
...ро це свідчить
...на генераль-

ну пробу, яку митець провів 10 травня 1919 року в Празі, в присутності музичних критиків і професорів консерваторії, серед яких були найвидатніші композитори і диригенти. У статті з промовистою назвою «Вені, віді, віці» («Прийшов, побачив, переміг») критик писав: «Сенсаційний успіх мала вчора проба Української республіканської капели в концертному залі імені Сметани... Українцям вигукували «слава!», «браво!» Хотілося б знову і знову слухати цей чудовий хор, щоб налюбуватися його високим мистецтвом співу. Глибоко зворушені і захоплені, думаємо: якщо коли-небудь щось і злучить наші слов'янські народи, то це тільки наша музика й пісня!»

А от ще кілька коротких характеристик, що засвідчують незаперечність ідеї «підкорення Європи» силою національного мистецтва:

«Хто пережив і відчув ці прекрасні співи Української капели, не може не полюбити України всієї душею...»;

«Український хор становить у музичному світі свій власний світ»;

«До нас прибули українські співаки.., щоб співом розказати нам про свій народ»;

«Українці прийшли і перемогли»;

«Я думаю, що ми мало про них знали і тяжко кривдили їх, коли несвідомо з'єднували їх проти їхньої волі в одне ціле з народом московським. Наше бажання бачити лише Великоросію є надто слабким аргументом проти природи українського народу»;

«Публіка стояла шпалерами по боках вулиць. Було надзвичайно урочисто. Потім чехи казали, що вони не зустрічали так самого Масарика».

Полонивши високим мистецтвом Чехію, капела «штурмує» Австрію, Швейцарію, Францію, Голландію, Англію, Бельгію, Німеччину, Польщу, Іспанію...

20 жовтня 1922 року пароплав «Каронія» з капелою на борту взяв курс із Гамбурга до горизонтів Північної Америки. Наблизившись другого дня до берегів Англії, Кошиць занотовує: «Зелені, мрійні береги нагадали мені Україну, і на серце налягла туга: мабуть, не доведеться її більше побачити...»

Він ще не знає, що на його багатостраждальній рідній землі вже минулася ейфорія від романтичного захоплення революційними обіцянками, що речники української ідеї піддаються нещадному остракізму, почалася чорна доба гонінь і репресій: скоро буде підступно вбитий Микола Леонтович, репресований Лесь Курбас, для української нації свідомо буде створено голодомор, почнеться геноцид 1937 року...

Українська республіканська капела у Станіславі, 1919 рік.

Але він і там, за великою водою, на американському континенті, наближатиме істинний образ України до Світу. Що є такий народ, який прагне незалежності і державності, дізнаються в Північній Америці — Сполучених Штатах і Канаді, у Бразилії, Уругваї, Мексиці, Аргентині.

«І знову перемога і тріумф Українського національного хору... Мистецька інтерпретація його така, що, здається, ти слухаєш ангельські псалми, про які нам розповідають релігійні книги».

Преса захоплюватиметься і водночас запитуватиме: «І чим же завинили вони? Ніхто не знає. Вони стали жертвою благородства, гордості та мужності нації».

Але ж таки ще намагатиметься заглянути в перспективу: «Співай же, чарівна Україно, співай, щебетушко! Розсипай по світу пісні синів твоїх —прийде і до тебе весна, якої ти чекаєш!»

Коли сьогодні так ошаліло нас намагаються знову запрягти в старий шарабан імперської залежності, дивує перш за все наша забудькуватість. Приходять на думку слова Івана Огієнка, колишнього міністра Директорії, вченого, педагога, літератора, митрополита Української церкви в Канаді: «Тільки свідома нація народжує великих людей».

За приклад у виборі вектора істини нам можуть послужити ще чимало постатей політиків, літераторів, митців, кого доля розкидала по світу, але вони прислужилися українській ідеї найбільшою мірою. Скажімо, до тисячоліття хрещення України-Руси великий майстер мистецтва хорового співу Володимир Колесник спромігся один, без чиновницького апарату, зібрати один мільйон доларів і здійснити аудіозапис у Канаді 35 духовних концертів Дмитра Бортнянского та ще й видати трьома платівками-гігантами. Створений лише для цієї акції хор голосами англійців, українців, італійців, румунів, китайців заспівав мовою оригіналу твори українського композитора. Ми в колишній радянській Україні не спромоглися на таку святу справу. Бортнянський взагалі у нас був неофіційно забороненний. Та ми й оцінити належно не змогли, а може, й не захотіли, таку подвижницьку працю. На превеликий жаль, передчасна смерть не дозволила маестро Колеснику реалізувати розроблений ним глобальний проект — навколосвітньої мистецької подорожі створеної ним капели солістів у результаті прослуховування в Україні більш як 700 професіональних співаків. Молода незалежна держава не спромоглася бодай частково посприяти коштами, щоб світ дізнався про Україну не лише з того, що неподалік від Києва сталася Чорнобильська катастрофа, а наблизився до неї з допомогою неповторного нашого українського бельканто, наших неповторних духовних чинників.

Якби-то нам, нарешті, таки просвітлити розум і знову не помилитися в орієнтації на вектор істини.

Михайло ТКАЧ,
лауреат Державної премії імені Тараса Шевченка, заслужений діяч мистецтв України.

...волюційного комунізму»

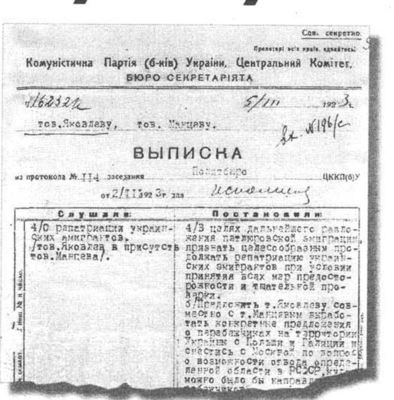
Виявлені документи дають можливість назвати і точну цифру коштів, які забирали у свого народу для асигнування комуністичних партій за межами УСРР. Скажімо, на комуністів Західної України в 1930 році витратили щонайменше 16800 доларів. А тоді це були дуже великі гроші...

Володимир СЕРГІЙЧУК,
професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук.

Центральний Комітет Комуністичної Партії (б-ів) України. Бюро Секретаріята.
Сов. секретно.
т.т. ...у и Затонскому.
Харьков, ул. Либкнехта № 44, коммут. № 8-11.
Препровождается при сем выписка из протокола Политбюро Ц.К.К.П.У
№ 35 ... 2 ноября 1923 г.

Слушали	Постановили
9. О проф. Грушевском. (т. Квиринг)	9. Не возражать против в'езда на Украину проф. Грушевского. Поручить его использование т. Затонскому.

Сов. секретно.
Комуністична Партія (б-ів) України. Центральний Комітет.
Бюро Секретаріята
№ 16232 ... 5/II 1923 г.
тов. Яковлеву, тов. Манцеву.
ВЫПИСКА
из протокола № 114 заседания Политбюро ЦККП(б)У от 2/II 1923 г.

Слушали	Постановили
4/О репатриации украинских эмигрантов. (тов. Яковлев в присутствии тов. Манцева).	4/В целях дальнейшего разложения петлюровской эмиграции признать целесообразным продолжать репатриацию украинских эмигрантов при условии принятия всех мер предосторожности и тщательной проверки. 5/Поручить т. Яковлеву совместно с т. Манцевым выработать конкретные предложения о перебежчиках на территории Украины с Польши и Галиции и снестись с Москвой по поводу возможности отвода определенной области в РСФСР, ...

✓ 1911

На західноукраїнських землях створено молодіжну організацію **«Пласт»**.

✓ 1914

Відзначення 100-річчя Тараса Шевченка. Заборона святкувань ювілею Поета в Російській імперії.

Видання першої енциклопедії українознавства «Украинский народ в его прошлом и настоящем» у Петербурзі.

✓ 1917

4 березня — утворення української Центральної Ради в Києві.

11—13 липня — переговори між Центральною Радою і Тимчасовим урядом.

21—28 вересня — з'їзд народів Росії в Києві, який вимагав перетворення імперії на Федерацію вільних народів.

5 листопада — заснування Української державної академії мистецтв.

5 грудня — ультиматум Ради Народних Комісарів РСФРР українському урядові — оголошення війни УНР.

Демонстрація на Софійській площі. Київ, листопад 1917 р.

✓ 1918

Січень — Франція і Великобританія визнали УНР.

20 січня — 1 лютого — Всеукраїнський православний собор у Києві.

22 січня — IV Універсалом проголошено незалежність УНР.

9 лютого — Брестський мир між УНР і державами Центрального блоку.

3 березня — згідно з Брестськими рішеннями РСФРР визнала незалежність УНР.

29 квітня — гетьман П. Скоропадський проголосив Українську державу.

12 червня — між РСФРР і Українською державою підписано попередню угоду про взаємовизнання.

1 липня — засновано Кам'янець-Подільський університет.

17 вересня — відкрито Київський державний український університет.

9 листопада — виникнення Західно-Української Народної Республіки.

14 листопада — заснування Української академії наук.

14 грудня — влада в Україні перейшла від гетьмана до Директорії.

✓ 1919

22 січня — об'єднання УНР та ЗУНР.
5 лютого — у Київ вступила Червона Армія.
Грудень — Харків став столицею УСРР.

✓ 1920

Березень — Г. Гринько — народний комісар освіти УСРР — «українізує» освіту в Україні.

Вступ бригади Г. Котовського в Одесу. Лютий, 1920 р.

18 червня — Всеукраїнська православна церковна рада проголосила Українську церкву автокефальною.

28 грудня — договір між УСРР та РСФРР про військовий та господарський союз.

Ведучі рубрики:
Віталій АБЛІЦОВ,
Віталій ЖЕЖЕРА,
Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

Анатолій Пономаренко: «Ми не повинні вимагати особливого ставлення до себе...»

Анатолій Пономаренко — Надзвичайний і Повноважний Посол України в Німеччині знає цю країну не з чуток. У 1992—1994 роках він був Генеральним консулом у Мюнхені, потім «вів» її, обіймаючи посаду керівника управління Європи й Америки в МЗС України. З жовтня 1997 року — посол у Німеччині. Тож може розповідати про співробітництво двох країн, керуючись не лише довідками зовнішньополітичного відомства, а й досвідом безпосередньої участі в розвитку двосторонніх відносин.

— Анатолію Георгійовичу, ви, можна сказати, стояли біля витоків встановлення дипломатичних відносин між Україною та Німеччиною. Якими ви бачите двосторонні відносини тепер, знаючи, який шлях уже пройдено?

— Такими, що динамічно розвиваються. В усіх без винятку галузях. Гадаю, найяскравіший приклад — це те, що Німеччина для України — другий після Росії торговий партнер, а за обсягом інвестицій — третій у світі.

Безперечно, цьому передувала величезна політична робота. Не перелічуватиму всі візити на найвищому рівні і підписані в результаті надзвичайно важливі документи, які відкрили «шлюзи» для конкретних справ, але саме вони сприяли зародженню довіри один до одного. Дозволю собі нагадати висловлювання колишнього бундесканцлера Гельмута Коля, котрий відвідав Україну у вересні 1996 року: «Україні потрібна Європа, а Європі потрібна Україна». Це не просто слова, а переконання людини, яка має величезний авторитет у політичному світі, і воно свідчить про те, що в Німеччині розпочалося переосмислення її ставлення до України.

— І який результат такого переосмислення? Німеччина отримала величезний ринок збуту?

— Україна досить успішно торгує з Німеччиною. За минулий рік обсяг двосторонньої торгівлі зріс на 12,5 відсотка і становить 3,8 млрд. марок. Динаміка зростання українсько-німецького товарообороту торік збереглася. Це дає підстави для оптимізму. Водночас викликає занепокоєння збільшення негативних сальдо торговельного балансу України та ФРН.

— Та коли так жваво йде торгівля, чому німці не поспішають укладати значні капітали в нашу економіку?

— Я вже казав про такий вельми важливий чинник у двосторонніх відносинах, як довіра. У торгівлі все простіше: продав товар — отримав гроші. З інвестиціями дещо складніше, адже вкладені капітали окуповуються не одразу. Люди мають у це вірити, але вірити на підставі чинного законодавства. А воно в Україні не завжди відповідає європейським стандартам. Тому, наприклад, з 300 мільйонів марок, наданих федеральним урядом у рамках кредитного страхування для німецьких фірм по лінії акціонерного товариства «Гермес» для України, підтверджено трохи більш як половину.

І все-таки: обсяги акумульованих прямих німецьких інвестицій в народне господарство України за 1991—1998 рр. сягнули 231 млн. марок. Це — 8 відсотків усіх прямих іноземних інвестицій.

— А тепер, коли економічну ситуацію в Україні важко назвати задовільною, інтерес до неї Німеччини, схоже, зменшився?

— Я так не сказав би. Навіть навпаки. Адже нестабільний сусід завжди небезпечний (а в Європі всі ми сусіди). Та й Німеччина за ці роки досить багато вклала в Україну — і «живих» грошей, і ноу-хау, і консультативно-технічної допомоги.

Крім того, а, можливо, це головне, велику увагу розвиткові двосторонніх відносин приділяє новий уряд Німеччини, який у своєму коаліційному договорі двічі згадує співпрацю з Україною. І в двосторонньому аспекті, і в контексті співпраці з Євросоюзом це дуже важливо. Зокрема, плановано приділити особливу увагу реалізації Договору про партнерство та співробітництво ЄС і України, щоб він запрацював. Ідеться знову-таки про законодавство України, що не завжди пов'язане з європейськими законами. Але ж бо завжди можна знайти варіанти! Цим нині й займаються німецькі та українські спеціалісти.

Крім цього, від головування Німеччини в ЄС ми сподіваємося передусім на підтримку під час розробки загальної стратегії Європейського союзу щодо України. Сподіваємося, що таку стратегію буде прийнято Євросоюзом на саміті ЄС, який відбудеться в червні в Кельні. Цей документ став би свідченням стратегічних намірів ЄС щодо розвитку всебічної співпраці з Україною, підтвердженням того, що в європейських столицях нашу державу розглядають як перспективного партнера.

— Нещодавно в Німеччині створено німецько-український форум. Як ви оцінюєте цю подію?

— Мабуть, це найголовніший аргумент зацікавленості Німеччини в Україні. Він покликаний перевести відносини в торговельно-економічній сфері в практичні площини, а головне — дати змогу реалізувати конкретні проекти в багатьох галузях.

Анатолій Пономаренко знає Німеччину не з чуток

Переконаний, що форум, головою якого обрано віце-президента концерну «Даймлер-Крайслер» Матіаса Кляйнерта, а керуючим справами — авторитетного в Німеччині політика, представника Соціал-демократичної партії Карстена Фогта, зможе дати потужні імпульси для розвитку українсько-німецьких відносин. Адже його членами стали не тільки представники могутніх концернів, а й провідні політики, члени уряду, діячі культури, вчені, впливові засоби масової інформації. Про його значення та потенційні можливості свідчить факт, що на урочистій церемонії відкриття були міністри закордонних справ обох держав.

Інтерв'ю взяла
Валентина ПИСАНСЬКА.

Хто багатший за всіх на світі?

Найбагатші у світі люди — американці. Серед володарів найбільших багатств у світі конкурувати з ними можуть лише швейцарці та німці. Стійкі, але не як раніше, позиції у нафтових королів Саудівської Аравії та Брунею. Такий висновок робить британська газета «Санді таймс», яка опублікувала список 50 найбагатших людей світу, де не знайшлося жодного місця для британців та японців.

Під «номером один» — Білл Гейтс. За ним іде Робсон Уолтон (мережа магазинів-складів торгівлі «Уол-Март»). У третьому рядку султан Брунею. Список європейських мільярдерів відкривають власники фармацевтичних підприємств із Швейцарії Поль Саш і родина Хоффманн. Десяте місце посідає «королева» косметики «Л'Ореаль» Ліліан Беттанкур.

Шануємо і пам'ятаємо

13 квітня — День катастрофи єврейського народу. Цього дня євреї всього світу поминали 6 мільйонів невинного населення, яке під час другої світової війни стало жертвою Голокосту (1,6 млн. — в Україні). Лише в Бабиному Яру за два осінні дні було знищено майже 34 тисячі чоловіків, жінок, дітей тільки за те, що вони були євреями. Але, як сказав перший Посол України у Державі Ізраїль Юрій Щербак, це не лише єврейська трагедія, а й трагедія українців, які бачили ті знущання та ризикували життям, рятуючи євреїв. Саме їм Тимчасовий Повірений у справах Держави Ізраїль в Україні пан Зеєв Бен-Ар'є вручив грамоти Праведників народів світу та пам'ятні медалі.

«Кількість людей, яких на івриті ми називаємо Хасідей умот Ха-Олам — Праведники народів світу, остаточно не визначено. На сьогодні по Україні ми маємо відомості лише про близько 400 таких людей, що з ризиком для власного життя переховували євреїв, — зауважив директор Ізраїльського інформаційно-культурного центру Йоссі Барад. — Ми шануємо і пам'ятаємо тих, хто платив кров'ю і життям за допомогу нам не за гроші, не за винагороду, а за право бути Людиною».

Олеся ЯХНО.

Самооборона без зброї

Сенсаційну акцію протесту здійснили грузинські самбісти.

Вони оголосили голодовку у зв'язку з тим, що держбюджет не видав їм жодного цента на участь у міжнародних змаганнях. У цій акції брали участь тільки чемпіони світу, Європи і найвідоміші тренери. Це дало свої плоди: керівництво департаменту спорту країни частково задовольнило їхні вимоги — надало 123 тисячі доларів на участь у чемпіонаті Європи.

Томаз ЛОМСАДЗЕ.
Тбілісі.

Люди й події

Краще пізніше, ніж ніколи

Якщо забув привітати друга, можна викрутитися і надіслати телеграму: «П'ятий день п'ю за твоє здоров'я». Але це стосовно нас, простих смертних. Дивно, коли такою забудькуватістю страждають президенти. В Росії ознаки склерозу у президента можуть призвести до імпічменту. Та якби Єльцина підвела не пам'ять, а нерозторопні помічники — це, звичайно, зовсім інша річ. Так чи інакше, та лише через кілька тижнів президент Росії надіслав поздоровлення Романо Проді з нагоди призначення його головою Єврокомісії.

Березовський нудьгує за березами

До Москви Березовського планували доставити силою, в наручниках Інтерполу... Та відчайдушний патріотизм Б. Б. зворушив серце Генпрокуратури. А Борис Абрамович посидить ще трішечки у Франції, поговорить із цікавими людьми по своїх численних стільникових телефонах і — дивись — не просто повернеться, а урочисто в'їде на білому коні. Та й посаду отримає не гіршу, ніж секретар Співдружності. Он Чорномирдін передихнув і кинувся в бій, а в затятого друга Б. Б. Євгена Примакова нині вже не той консенсус із президентом...

Паніковські з альянсу

У льотчиків НАТО великі проблеми із зором. Доказ того — заява головнокомандувача військ НАТО генерала Кларка про те, що абсолютно випадково атаки з повітря зазнав мирний потяг, який прямував у бік Греції. Ну не помітив льотчик, що «бомбанув» поїзд. Прийняв його за нафтопереробний завод... Щоб напевно — зробив ще й «контрольний постріл». Черговим підтвердженням епідемії сліпоти стало бомбардування колони косовських біженців. «Прикрим», але «неминучим» назвав його Клінтон. За такої прогресуючої короткозорості НАТО українській ППО треба бути пильною — чого доброго, не влучать по Югославії...

Анжеліка у гніві

Від кохання до ненависті — один крок. Особливо, коли це кохання коштує півмільйона доларів. Мішель Мерсьє (відома в народі як Анжеліка — маркіза янголів) невтішна. Чоловік, якого вона підпустила до свого серця і гаманця, виявився відчайдушним злодюжкою. І тут уже не розбереш, про що жалкувати: про кавалера чи гроші? Грошей, мабуть, усе-таки більше шкода. Бо чоловіків — як мавп у джунглях, а ось втрачені півмільйона могли б забезпечити Мерсьє безбідну старість. Може, комусь закортить «купити» у неї цю історію для сценарію?

Сімейна традиція

Лиха доля переслідує експрем'єра Пакистану Беназір Бхутто. Буквально всіх її родичів згубили гроші. Втішає тільки одне: якщо батька Бхутто, звинувативши у корупції, повісили, то їй доведеться лише п'ять років відсидіти у в'язниці. Щоправда, ще й розпрощатися з 8,6 млн. доларів: слідчим вдалося знайти її закордонні рахунки... Наступного тижня Бхутто пообіцяла добровільно повернутися з Лондона на батьківщину і приєднатися до... свого чоловіка, який уже кілька років сидить у тюрмі. Як тут не згадати про злу долю: знову вона — корупція.

«Чорні хрести, мов птахи підбиті, що вже не злетять у небесну блакить»

Вічний біль Бабиного яру відомий у всьому світі. Сюди, до пам'ятника жертвам безжальних фашистських черг, приходять щороку тисячі людей. Сюди привозять іменитих гостей — іноземних президентів, королів, дипломатів. Тут схиляють голови в жалобному мовчанні наші поводирі народу. Слава Богу, пам'ять про тих, хто знайшов свій вічний спочинок у глибинах яру, не стихає. Тут зведено величний монумент і не в'януть квіти. Слава Богу...

Вічний біль Биківнянського лісу бережуть тільки сосни. І порівняно невелика купка людей, яким серце пече від нечутного стогону невинно убієнних і... невинно забутих. Під самою столицею, у 19-му лісовому кварталі, поховано понад 120 тисяч жертв сталінських репресій.

Сюди не ведуть школярів: мабуть, Биківня ще й досі не та «ілюстрація» для уроків історії. Сюди наші зверхники не привозять гостей, бо самі не приходять. «За дванадцять років, відколи розкрито таємницю цих поховань, — свідчить голова київської організації товариства «Меморіал» Микола Лисенко, — жодний керівник держави не звернув на лісову дорогу, що веде до могил. Хоча їх кавалькади часто мчать до мисливського господарства «Залісся» на відпочинок». Від траси до поховань — менше кілометра...

Тут плаче трава і німують хрести. Тут вітер розносить печаль: старі діти ридають над знайденими молодими батьками. Биківня — сиротлива Голгофа закатованих страдників.

На головному хресті, що його нарешті «вибили» з влади, два слова: «Вічна пам'ять». Кому? За що гинули? Від чиїх рук? Глухо... Достойно вшанувати мертвих ми не змогли. У Биківнянському лісі поки що поховано Пам'ять.

Меморіальний комплекс жертвам на цьому кривавому місці потрібен не мертвим — живим. Без покаяння перед минулим не збудуєш майбутнього. У ці поминальні дні згадаймо убієнних у Биківні і Бабиному яру. В усіх місцях, де покояться оплакані і не оплакані жертви.

Людмила КОХАНЕЦЬ.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Святі місця нашого вічного болю

Що віддав, те — твоє

Головне — це люди, без них не було б підприємства

Особистості

Його життя — сходження. Хлопчик із сибірського села, студент Московського електромеханічного інституту інженерів залізничного транспорту, бригадир, майстер, виконроб, головний інженер, начальник електромонтажного потягу, директор чотирьох великих заводів, депутат райради, міськради, Верховної Ради республіки, Верховної Ради України. Він досяг того, про що багато хто лише мріє. І справа не тільки в запаморочливій кар'єрі. Щоразу, коли брав чергову висоту, він пишався не новою посадою, а кількістю підприємств, які з відсталих виводив у передові, кількістю людей, яким допоміг.

Жумикін директор унікальний: на кризу не скаржиться, на владу не покладається. Ні в кого нічого не просить. Просто працює з ранку до вечора. Робота для нього — це життя, а життя — це робота. І есь результат: «Кримвтормет» серед 500 найкращих підприємств України на 240 місці, це єдиний завод у галузі, що зумів утриматися на плаву. Жодного разу не було у підприємства боргів перед бюджетом, практично без затримок видають тут зарплату.

Як? А. Жумикін ділиться складовими успіху:

— Головне — це люди, без них не було б підприємства. Я вдячний усім, з ким зв'язала мене професіональна доля. А ринок, тільки цивілізований, і здорову конкуренцію я вважаю найперспективнішою формою економічної діяльності. Зрозумів це ще задовго до того, як прийшла перебудова, і здійснив на заводі відповідні перетворення. Гадаю, тому ми й вистояли сьогодні, попри податковий пресинг, нестабільність законодавчої бази — загалом, усі ті «принади», про які вам будь-хто із виробничників може розповісти. Я знав, що в умовах ринку виживає той, у кого номенклатура продукції ширша, а якість — краща. Отож, окрім основного виробництва, на «Вторметі» створено нафтобазу, ми вирощуємо гриби, зайнялися громадським харчуванням, торгово-сервісним обслуговуванням. Був у житті заводу й критичний момент, коли Україну охопила епідемія реструктуризації. Побутувала думка, що це поліпшить економічну ситуацію підприємств, але я розумів, що реструктуризація, розтягування цілісного налагодженого виробництва на дрібні підрозділи — це смерть. Тому всі сили поклав на збереження підприємства, йшов навіть на непопулярні заходи, щоб не допустити подрібнення. І життя довело, що я мав рацію.

І хоча А. Жумикін вважає, що економічну кризу, яку переживає сьогодні Україна, можна подолати, не чекає байдуже цих благословенних часів. Він допомагає — заводчанам, школам, багатодітним сім'ям, ветеранам, будівництву церкви, виділенню додаткових енерголімітів для Сімферополя.

Коли ми їхали в машині Сімферополем, Жумикін весь час, указуючи на якийсь будинок, казав: «Це ми будували». Дитячі садки, 7-ма міськлікарня, перший рентгенкабінет, обладнання для травматологічного відділення 6-ї міськлікарні, відбудова Поляни казок у Дитячому парку, спорудження набережної уздовж Салгіра, Палацу піонерів, Куйбишевського ринку, сцени в Українському театрі — у всьому є часточка праці Альберта Жумикіна та очолюваних ним підприємств.

Альберт Петрович Жумикін 35 років директорує в Криму, 20 з них він віддав рідному «Втормету», в якого цього року також намічається ювілей — 75-річчя.

І шкода, що замало в нашій країні державних мужів, які зрозуміли просту істину, сформульовану великим мудрецем Шота Руставелі: «Що віддав, те — твоє».

Ірина КАЛИГА.

Сімферополь.

Спорт

Цікаві номери очікуються в цирку...

Прихильники професіонального боксу в нашій країні не так розбещені супервидовищами, як, скажімо, футбольні вболівальники. Однак і свята на рингу в нас усе-таки інколи трапляються. Пригадаймо перемогу в Дніпропетровську Андрія Синєпупова в поєдинку за звання чемпіона світу за версією IBO. А потім у Києві такий само успіх прийшов до миколаївця Сергія Девакова. Всі ці та інші події сталися завдяки Національній лізі професіонального боксу України (НЛПБУ), президентом якої є заслужений тренер країни Михайло Зав'ялов.

До речі, нещодавно в Парижі на президії Європейської боксерської ради (EBU) було відзначено роботу НЛПБУ, котра у травні відзначатиме своє семиріччя. Президент EBU Рубен Мартінес вручив диплом почесному президентові нашої ліги, народному депутатові України, майстрові спорту з боксу Станіславу Сафронову і відзначив великий внесок НЛПБУ в розвиток цього виду спорту на теренах України.

Незабаром, а конкретніше — 21 травня, у Києві, на рингу, який буде встановлено в Державному цирку, відбудеться грандіозний боксерський парад. Бій за звання чемпіона світу (суперважка категорія) за версією WBA проведе дворазовий чемпіон Європи Олександр Гуров із Маріуполя. А іванофранківець Віталій Копитко (середня вага) поб'ється за пояс інтерконтинентального чемпіона за цією самою версією. Киянин Рахім Мінгалієв боксуватиме за титул чемпіона Балканських країн. У міжнародних рейтингових боях суперниками наших майстрів (Матвєєв, Рубайло, Фесечко, Охрей, Єлістратов) будуть відомі аси з Англії, Франції, США.

На запрошення керівництва ліги до нас прийдуть: найкращий промоутер Європи Фелікс Мелоні зі своїм підопічним, славним чемпіоном світу у суперважкій категорії Ленноксом Льюїсом. Суддівську бригаду очолить знайомий уже вам Рубен Мартінес.

І наостанок відзначимо людей, які закохані в бокс і допомагають цьому прекрасному видові спорту: чудовий у минулому боксер, а нині президент АТ «Укррічфлот» Микола Славов; майстер спорту, президент АТ «Супермаш» Віталій Єгоров; президент Української спілки ветеранів Афганістану Сергій Червонописький; генеральний директор АТ пивзавод «Янтар» Валерій Бажов. Багато зробив для становлення ліги заслужений майстер спорту, чемпіон Європи та світу, народний депутат попереднього скликання, ректор Дніпропетровського інституту фізкультури професор Віктор Савченко.

Отже, в цирку очікуються цікаві номери — боксерські.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Президент НЛПБУ Михайло Зав'ялов

Олександр Зіневич: «Мене запрошували грати до київського «Динамо», але я вже тоді назавжди закохався у хокей»

Столична хокейна команда «Сокіл» уже вдруге стає чемпіоном Східно-Європейської хокейної ліги. Серед її лідерів — Олександр Зіневич.

Рішучий, зосереджений, результативний на льодовому майданчику «Зіна» — так лагідно його називають товариші по команді — у житті напрочуд веселий і товариський. Нещодавно йому виповнилося 20 років...

— У дитинстві я дуже часто хворів, і мама, щоб зміцнити моє здоров'я, віддала мене в хокейну команду, яку тренував Костянтин Вікторович Гаврилов, — розповідає Сашко. — До речі, тоді мене запрошували до футбольної школи київського «Динамо», але я вже назавжди закохався у хокей і навіть не думав проміняти його на футбол.

— Нині мама не жалкує про своє рішення, коли її син зазнає травми?

— Звичайно, переживає, але від травм ніхто не застрахований.

— Прекрасно виступивши на універсіаді у Словаччині, ви закінчили свою кар'єру у молодіжній збірній. Які почуття з цього приводу?

— Деякою мірою я задоволений, що вже вийшов з юніорського віку. В молодіжній збірній я був постійно у від'їзді. Навіть Новий рік не мав змоги зустріти вдома. Але, з другого боку, там було дуже приємно грати. Я поїздив, подивився світ. Отож є свої плюси і мінуси.

— Як впливають на якість вашої гри вболівальники?

— Дуже приємно грати вдома, коли переповнені трибуни. Тоді відчуваєш більшу відповідальність і розумієш, що зіграти на низькому рівні просто не маєш права.

— Відомо, що всі спортсмени — люди забобонні...

— Справді, спортсмени дуже вірять у різноманітні прикмети. Я, наприклад, завжди виходжу з роздягальні останнім.

— Вам не прикро, що хокей — не найпопулярніша гра в Україні?

— Звісно, деякою мірою прикро. Нині основну увагу приділяють футболу. Але й хокей має своїх відданих прихильників. Це така цікава і красива гра!

— Якими іншими видами спорту захоплюєтеся?

— Інколи люблю грати в футбол, більярд.

— За яку футбольну команду вболіваєте?

— Звісно, за «Динамо». Коли є можливість, ходжу на матчі з його участю.

— З ким із зірок сучасного хокею хотіли б зіграти в одній команді?

— Мій улюблений гравець — Пітер Форсберг з «Колорадо». Великий хокеїст — Лемьє, дуже подобається гра Сергія Федорова.

— Не так давно Федоров досить оригінально зреагував на грубі дії суперника, вдаривши його ключкою по обличчю. Як ви реагуєте на некоректні дії гравців?

— Буває по-різному. Сповна віддаєшся грі, на роздуми часу бракує. У запалі можеш відповісти на грубість тим самим. Але потім розумієш, що вчинив негарно.

— Хто у вас у команді відомий запальним характером?

— Спеціалізованого «забіяки» у нас немає, але всі хлопці можуть постояти за себе.

— Часто доводиться чути критику на свою адресу?

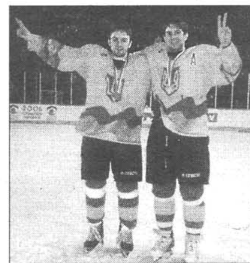
— Найгірше чути, коли люди, які зовсім не розбираються в хокеї, кажуть: «Ой, ти так погано грав!». Вони не розуміють, що хокей — це дуже важка праця. Що ти можеш втомитися, захворіти. Коли ми тільки приїхали з універсіади, то один матч «Поліміру» програли, другий звели внічию. Вся команда просто «підсіла» фізично, нам не вистачало сил, а люди не можуть це зрозуміти. Вони думають, що ми повинні у всіх вигравати. Але так не буває в житті. Буває злети, але, на жаль, і падіння.

— В якій атмосфері вам найкраще відпочивається?

— Особливо люблю виїжджати на природу з друзями, готувати шашлики.

— З хлопцями із «Сокола»?

— Найчастіше, так. У нас просто чудова команда, ми часто збираємося разом. А мій найкращий друг Дмитро Марковський — як рідний брат.

Олександр Зіневич (ліворуч) з Дмитром Марковським після чергової перемоги

— Часто телефонують прихильниці?

— Інколи, але я з ними близько не спілкуюся. У мене є кохана дівчина, яка, коли буде все гаразд, влітку стане моєю дружиною.

— У житті частіше ви керуєтеся внутрішнім «хочу» чи «мушу»?

— Звичайно, «мушу». Іноді не хочеться не те що тренуватися, а на лід дивитися, єдина мрія —виспатися. Але одягаєш ковзани: моє «хочу» відходить на другий план.

— Для свого віку ви багато досягли в житті? Чи є щось, за чим жалкуєте?

— Я не можу сказати, що я повністю задоволений собою, але й на долю не нарікаю.

— Який найдорожчий подарунок отримали в житті?

— Для мене найкращий подарунок — це моя родина, кохана дівчина і друзі. Ще дуже приємно (можливо, комусь це видасться дивним) отримувати на день народження від мами й інших близьких людей квіти.

Ганна ВАЩЕНКО.

Аутсайдер не хотів програвати. Але...

Першість України. Перша ліга. 24-й тур: «Динамо-2» — «Буковина» — 3 : 2. Яшкін, 18, Радченко, 24, Венглинський, 73 — Фінкель, 69, Гамаль, 83.

Інші матчі туру відбулися вчора ввечері. Про їхні результати ми повідомимо у наступному номері газети.

Арбітражний суд Львівської області порушив справи про банкрутство:

№ 2/234-7/116, ПП «ДІК». Юридична адреса: 292210, Львівська обл., м. Червоноград, вул. Шевченка, 14/11; р/р 26008242122001 у Червоноградській філії КБ «Приватбанк», Червоноград;

№ 2/426-7/174, ДП «Тала» україно-чеського СП «Квінта» у формі ТзОВ. Юридична адреса: 292210, Львівська обл., м. Червоноград, вул. Б. Хмельницького, 69;, р/р 26004242029001 у Червоноградській філії КБ «Приватбанк», Червоноград;

№ 2/426-7/173, ТзОВ «Діоніс». Юридична адреса: 292050, Львівська обл., м. Буськ, вул. Шкільна, 60; р/р 26005244021001 у Буській філії КБ «Приватбанк», Буськ;

№ 2/337-7/145, ТзОВ «Агротехпром». Юридична адреса: 292130, Львівська обл., м. Радехів, вул. Шухевича, 14/28; р/р 26006200184001 у Радехівському відділенні АК АПБ «Україна», Радехів;

№ 2/200-7/104, ТзОВ ТГФ компанія «Лелека». Юридична адреса: 292530, Львівська обл., м. Городок, вул. Шевченка, 4; р/р 467703 у Сихівському відділенні «Промінвестбанку», Львів;

№ 2/463, Корналовицької СВСГ. Юридична адреса: 292610 Львівська обл., Самбірський р-н., с. Корналовичі; р/р 26005200220001 у відділенні АК АПБ, Самбір, МФО 325462;

№ 2/462, Воле-Баранецької СВСГ. Юридична адреса: 292610, Львівська обл., Самбірський р-н, с. Воля Баранецька; р/р 26004200218003 у відділенні АК АПБ, Самбір, МФО 325462;

ТзОВ «Елокс», справа № 2/74-23/23. Юридична адреса: 293600, Львівська обл., м. Сколе, вул. Стрийська, 3/1, р/р № 000467619 у Стрийському відділенні «Промінвестбанку».

Будівельного кооперативу «ПЛАССТ», справа № 2/76-23/21. Юридична адреса: 293600, Львівська обл., Сколівський р-н, с. Задільсько, р/р № 2600020006800 у Сколівському відділенні АК АПБ «Україна».

№ 2/278, ТзОВ «Будівельник». Юридична адреса: 292610, Львівська обл., м. Самбір, вул. Енергетична, 153; р/р 26008000137 у Самбірській філії АТ ЗУКБ, Самбір, МФО 325332;

№ 2/408-7/159, ТзОВ «Золота липа». Юридична адреса: 293100, Львівська обл., Золочівський р-н, с. Ремезівці; р/р 2600720997001 у Золочівському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 325075;

№ 2/413-7/168, ТзОВ «Екоцентр». Юридична адреса: 293100, Львівська обл., м. Золочів, вул. Польна, 28/139; р/р 2600720975001 у Золочівському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 325075;

№ 2/356-7/15, Україно-чесько-словацького СП «Тірекс-ЛТД». Юридична адреса: 293100, Львівська обл., м. Золочів, вул. Вокзальна, 28/а; р/р 26003050014 у Золочівській філії АТ ЗУКБ, МФО 325848;

№ 2/412-7/169, ТзОВ «Велкам». Юридична адреса: 293100, Львівська обл., м. Золочів, вул. Базарна, 5; р/р 26008010004 у Золочівській філії АТ ЗУКБ, МФО 325848;

№ 2/354-7/152, ПП «Центр-А». Юридична адреса: 293100, Львівська обл., м. Золочів, вул. Польна, 28/139; р/р 26001243087001 у Золочівській філії КБ «Приватбанк», МФО 325752;

№ 2/355-7/15, ТзОВ «Когут». Юридична адреса: 293100, Львівська обл., Золочівський р-н, с. Погорільці; р/р 26002301460046 у Промисловому відділенні «Промінвестбанку» України, Львів, МФО 325666.

Арбітражний суд Львівської області приймає заяви кредиторів та санаторів протягом місяця з дня публікації цього оголошення за адресою: 290010, Львів, вул. Личаківська, 81.

Арбітражний суд Харківської області (310022, Харків, площа Свободи, 5, Держпром, 8-й під'їзд) порушив справу № 11296/7-74 про банкрутство ВАТ «Аполис».

Юридична адреса: Харків, вул. Краснодонська, 18; р/р 26000018280000 в АКИБ «Укрсиббанк», МФО 351641.

Претензії кредиторів приймають у місячний термін з дня опублікування оголошення

Арбітражним судом Кіровоградської області (316000 м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) порушено справи про банкрутство:

— МП «Одеса» — (317640 Кіровоградська обл., смт. Голованівськ вул. 50 років Жовтня р/р № 26007661 АППБ «Аваль» МФО 323528) — справа № 05-01/1168/9-67 від 03.07.98 р.

— ВАТ «Перегонівський цукровий завод» — (317646 Кіровоградська обл. Голованівський р-н. с. Перегонівка р/р № 26002200258002 в АКБ «Україна» смт. Голованівськ МФО 323345) справа N 05-01/2190/10-225 від 04.12.98 р.

Претензії кредиторів та заяви можливих санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

ПП «СТАРКОМЕРС» (р/р 1468818 у 3-му київському відділенні АКПБ «Україна», МФО 322926, код 24215656) повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймають протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: м. Буча, вул. Островського, 34, кв. 108.

Арбітражний суд Автономної республіки Крим (333000, Сімферополь вул. К. Маркса, 18) порушив справу № 2-3/450-99 про банкрутство закритого акціонерного товариства «Крымдорстройматериалы» (330000, Сімферополь, вул. Монтажна, 2; р/р 26001146743 в Інтерконтбанку, Сімферополь, МФО 324678, код 05454310).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймає Арбітражний суд протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражним судом Львівської області порушено справи про банкрутство:

МПП «Стандарт», справа № 2/274-23/62. Юридична адреса: м. Львів, вул. В. Великогр, 52; р/р 000468104 в АКБСР «Укрсоцбанк»;

ТзОВ «Діадора», справа № 2/165-7/86. Юридична адреса: м. Львів, вул. Кульпарківська, 139; р/р 29031010923 в Першій філії ЗУКБ;

ТзОВ «Сас», справа № 2/140-7/74. Юридична адреса: м. Львів, вул. Антоновича 74/3; р/р 0003468426 в ЛФ «Приватбанк»;

МПП «Надін», справа № 2/316-7/134. Юридична адреса: м. Львів, вул. В. Великого 39/84; р/р 26005000355980 в АТ «Індекс-банк»;

ТзОВ «Барвінок», справа № 2/277-23/59. Юридична адреса: м. Львів, вул. Кульпарківська, 141; р/р 26002010071 в Скнилівській філії ЗУКБ;

ПП «Реванш», справа № 2/145-23/42. Юридична адреса: м. Львів, вул. Котляревського, 4/5; р/р 26005011928 в АТ «ЗУКБ»;

ТзОВ «Івіта», справа № 2/146-23/41. Юридична адреса: м. Львів, вул. Цегельського, 10; р/р 26002011868 в Першій філії АТ «ЗУКБ»;

ТзОВ «Хоммар», справа № 2/147-23/40. Юридична адреса: м. Львів, вул. Любінська, 102/161; р/р 260030060359 у Львівській філії «Укрексімбанку»;

ТзОВ «Станд-Арт», справа № 2/164-7/85. Юридична адреса: м. Львів, вул. В. Великого, 121/158; р/р 26005238235001 в ЗГРУ КБ «Приватбанк»;

ТзОВ «Стандарт», справа № 2/190-7/98. Юридична адреса: м. Львів, вул. В. Великого, 85/6; р/р 26008301425017 в Сихівському відділенні УАКПІБ;

Всеукраїнської газети «Шлях перемоги», справа № 2/189-7/99. Юридична адреса: м. Львів, вул. Туган-Барановського, 24; р/р 2600900011395 в АКБ «Соціального розвитку»;

ЗАТ «Стиль», справа № 2/188-7/100. Юридична адреса: м. Львів, вул. Ефремова, 32а; р/р 26005301410788 та 26042308411788 в ЛГРУ «Промінвестбанк України»;

ТзОВ «Старт-2», справа № 2/276-23/60. Юридична адреса: м. Львів, вул. Наукова, 59; р/р 2600200060 в ЛФ АБ «Синтез»;

ПП «Осе-Галичина», справа № 2/275-23/61. Юридична адреса: м. Львів, вул. Стрийська, 202; р/р 26008218 в ПЛФ АКППБ «Аваль»;

ТзОВ «Клаксон», справа № 2/261-7/128. Юридична адреса: м. Львів, вул. І. Труша, 9а/10; р/р 23270009 в ЗГРУ «Приватбанк»;

ТзОВ «Зоряна», справа № 2/255-7/122. Юридична адреса: м. Львів, вул. Стрийська, 78; р/р 26004301365858 в Залізничному відділенні «Промінвестбанку»;

ПП «Черлі», справа № 2/253-7/121. Юридична адреса: м. Львів, вул. Симоненка, 3/163; р/р 26008000216001 в АТ «Укрінбанк»;

ПП «Укрпромпостач», справа № 2/254-7/123. Юридична адреса: м. Львів, вул. С. Бандери, 87; р/р відсутній;

МПП «Тополя», справа № 2/256-7/124. Юридична адреса: м. Львів, вул. Наукова, 96/30; р/р 260730175 в Галицькому відділенні Ощадбанку;

Техно-торгівельного центру «Рута», справа № 2/252-7/120. Юридична адреса: м. Львів, вул. Шевченка, 313; р/р 26000301365294 в Залізничному відділенні ПІБ м. Львова;

ПП «Вояж-Львів», справа № 2/257-7/125. Юридична адерса: м. Львів, вул. Городоцька, 297/29; р/р 26008010357 в Першій філії ЗУКБ;

Державного комунального підприємства побутового обслуговування населення послугами хімчистки-ательє «Експрес», справа № 2/249-7/118. Юридична адреса: м. Львів, вул. Городоцька, 282; р/р 26002301366235 в Залізничному відділенні ПІБ;

ТзОВ «Горлиця», справа № 2/349-23/73. Юридична адреса: м. Львів, вул. Шевченка, 388; р/р 2600000012379 в ОДАК «Укрсоцбанк»;

ТзОВ—підприємство «Бізант», справа № 2/213-7/213. Юридична адреса: м. Львів, вул. Виговського, 57/16; р/р 2903319000001 в АКБ «Правексбанк»;

ПП торговельно-промислова фірма «Комівояжер», справа № 2/144-23/43. Юридична адреса: м. Львів, вул. Роксоляни, 18/28; р/р 26007242 в Першій філії АППБ «Аваль»;

ТзОВ «Іглоополь», справа № 2/577/271. Юридична адреса: м. Львів, вул. Городоцька, 51; р/р 26005301365307 в Залізничному відділенні АК «Промінвестбану»;

КП «Модрина», справа № 2/107-23/27. Юридична адреса: м. Львів, вул. Навроцького, 23; р/р 260050923 в АКБ «Львів»;

ПП «Сервіс Україна», справа № 2/113-7/59. Юридична адреса: м. Львів, вул. С. Стрільців, 10/4а; р/р 26002010115980 у Львівській філії банку «Фінанси і кредит»;

ТзОВ УВЦ «Таїс», справа № 2/106-23/28. Юридична адреса: м. Львів, вул. Коперника, 3; р/р 467695 в ЗГРУ «Приватбанк»;

ПП «ГалСервісТур», справа № 2/23-7/18. Юридична адреса: м. Львів, вул. Кібальчича, 15/1; р/р 2909200006 у Львівській філії АБ «Синтез»;

ПП «ЛК», справа № 2/22-7/17. Юридична адреса: м. Львів, вул. Полуботка, 9/8; р/р 2468452 в АКБ «Соціального розвитку»;

ТзОВ—крамниця «Ніка», справа № 2/312-7/18. Юридична адреса: м. Львів, вул. Дорошенка, 12; р/р 260050952 в «АКБ «Львів»;

ТзОВ «Світ», справа № 2/1143-7/399. Юридична адреса: м. Львів, вул. Білоцерківська, 2а/54; р/р 26007238653001 в ЗГРУ «Приватбанк»;

ТзОВ «Світа», справа № 2/1142-7/400. Юридична адреса: м. Львів, вул. Литвиненка, 11; р/р 2600300011849 в АКБ «Соціального розвитку»;

ТзОВ «ПІК», справа № 2/1141-7/401. Юридична адреса: м. Львів, вул. Крушельницької, 5/4; р/р 26004010878 в Першій філії ЗУКБ;

ТзОВ «Астрагурт», справа № 2/1040-7/371. Юридична адреса: м. Львів, вул. Зелена, 147; р/р 2600200011498 у Дністровському відділенні «Укрсоцбанку» в м. Львові;

ТзОВ «Буковинець», справа № 2/881-12/122. Юридична адреса: м. Львів, вул. Коломийська, 13/27; р/р 26004301365029 у Залізничному відділенні ПІБ у м. Львові;

ТзОВ «Готик», справа № 2/1041-7/372. Юридична адреса: м. Львів, вул. Дорошенка, 21/1а; р/р 290380579 в АКБ «Львів»;

ПП «Адамс», справа № 2/20-7/15. Юридична адреса: м. Львів, вул. Коломийська, 14/32; р/р 260063001283 у Львівській філії «Ва-банку»;

ЗАТ «Факел», справа № 2/1218-23/415. Юридична адреса: м. Львів, вул. Буйка, 2а; р/р 26001000000170 в АК «Електронбанк»;

ВАТ «Іскра», справа № 2/390-7/158. Юридична адреса: м. Львів, вул. Вулецька, 14; р/р 26005011791 в Першій філії АТ ЗУКБ;

ТзОВ «Геліотрон», справа № 2/112-7/60. Юридична адреса: м. Львів, вул. Ярова, 14; р/р 26005000000734 в АКБ «Електронбанк»;

МП «Декор», справа № 2/278-23/58. Юридична адреса: м. Львів, вул. Пекарська, 37; р/р 26001011375 в АТ ЗУКБ м. Львова;

ТзОВ «Львів-Йорданіс», справа № 2/279-23/57. Юридична адреса: м. Львів, вул. Старознесенська, 200; р/р 26005012109 в АТ ЗУКБ м. Львова;

ДП «Украгро», справа № 2/77-23/20. Юридична адреса: м. Львів, вул. Розкіш, 18; р/р 606663 в ЗГРУ «Приватбанк»;

ТзОВ «Вітязь», справа № 2/270-7/129. Юридична адреса: м. Львів, вул. Вахнянина, 29; р/р 2600100011762 в АКБ «Укрсоцбанк»;

СП ТзОВ «Метали України», справа № 2/192-7/96. Юридична адреса: м. Львів, вул. Тарнавського, 35/12; р/р 26009000630030 в Залізничому відділенні «Промінвестбанку»;

ТзОВ «Емірат», справа № 2/407-7/160. Юридична адреса: м. Львів, вул. Личаківська, 29/9; р/р 26002012038 в АТ ЗУКБ м. Львова;

ПТ «Погулянка», справа № 2/405-7/161. Юридична адреса: м. Львів, вул. Пасічна, 92; р/р 2600400011318 в АКБ Личаківського відділення «Укрсоцбанку»;

ТзОВ «Скорпіо», справа № 2/404-7/162. Юридична адреса: м. Львів, вул. Пасіки-Галицькі, 4; р/р 26009301365080 в Залізничному відділенні «Промінвестбанку»;

КП «Відродження», справа № 2/1181-7/428. Юридична адреса: 292010, Львівська область м. Перемишляни, вул. Галицька, 38 «а»; р/р 26000301201 в Перемишлянському відділенні Ощадбанку № 6330;.

ПП «Орхідея», справа № 2/416-23/98. Юридична адреса: 292010, Львівська область, м. Перемишляни, вул. Зелена, 13; р/р 26001200455001 АК АПБ «Україна».

Арбітражний суд Львівської області приймає заяви кредиторів та санаторів протягом місяця з дня публікації цього оголошення за адресою: 290010, м. Львів, вул. Личаківська, 81.

Астрологічний прогноз
на 19 — 25 квітня

ОВЕН. Гроші — найпроблематичніша тема тижня. У четвер і суботу є ризик крадіжки, правда, можете й самі загубити гроші. Якщо друзі пропонують вам вигідне заняття, то не поспішайте приймати рішення — справа виявиться фінансово небезпечною для вас.

ТЕЛЕЦЬ. Херез нехтування важливими речами можете потрапити в халепу. Жінки схильні не довіряти чоловікам, а чоловік буде нечесним і нещирим. Якщо цього тижня розлучитеся з коханою людиною, то сприйміть це як кризу в житті, хоч справжню причину варто пошукати в собі.

БЛИЗНЯТА. Для вас це підступний тиждень. У вашій душі зародяться великі сумніви і невпевненість у собі. Можливо зіштовхнетеся з прихованими ворогами чи конкурентами. Будьте конкретні й послідовні, аби не ускладнити собі життя, взявшись за чужу роботу.

РАК. Ризикуєте непомітно опинитися в чужому павутинні. Наприклад, у заплутаній ситуації, пов'язаній з боргами чи спільними грішми, через які потрапите в «рабство». Робите ставку не на того коня.

ЛЕВ. Не міняйте роботи і не кидайте старих друзів. У вас будуть складні й невизначені стосунки з керівництвом (для жінки — з чоловіком) чи з тим, кого сприймаєте як покровителя. Тут з'явиться двозначність і навіть брехня.

ДІВА. Не розраховуйте на тих, хто знаходиться від вас далеко, не очікуйте повноцінної допомоги від колег по роботі. Розпочата справа буде безперспективною, а ви самі опинитеся в боргу перед іншими.

ТЕРЕЗИ. Якщо очікуєте отримати борг чи соціальну допомогу, то не розраховуйте на них. Любовні та особисті справи заплутаються через брехню та гроші. Поведінка чоловіка може бути невірно розцінена жінкою, не оформлюйте шлюб — пошкодуєте.

СКОРПІОН. Цей тиждень важкий для жінки, бо вона дуже розчарується у своєму обранцеві чи чоловікові. Можете засумніватися в порядності та надійності когось з партнерів, потерпіти від заздрощів і жінки, і чоловіка. Не дійте наосліп, бо можете нажити собі ворогів.

СТРІЛЕЦЬ. Ви схильні здебільшого припускатися помилок і нехтувати своїм реальним становищем. Не беріть на себе чужі обов'язки, інакше потрапите у нескінченну залежність. Не хворійте — хвороба стане великою перешкодою.

КОЗЕРІГ. Ризикуєте недоотримати і грошей, і кохання, на які ви дуже розраховували. Тому не будуйте великих планів, у всьому знайте міру. Не робіть великих придбання — помилитеся в якості. Найбільш вдалий день — неділя.

ВОДОЛІЙ. Цього тижня не варто вирішувати квартирні питання — переїзди, купівлю-продаж — вас можуть ошукати, а нова квартира пізніше розчарує вас. Також буде невигідно розв'язувати питання розподілу майна і спадщини. Вам буде складно подивитися на себе з боку, тому всі проблеми виникатимуть саме через це.

РИБИ. Не отримаєте звістки чи документів, на які ви дуже розраховуєте. Чутки можуть бути недостовірними, а в необхідних документах може не бути чогось важливого. Для доброго результату вам бракує порядку й організованості.

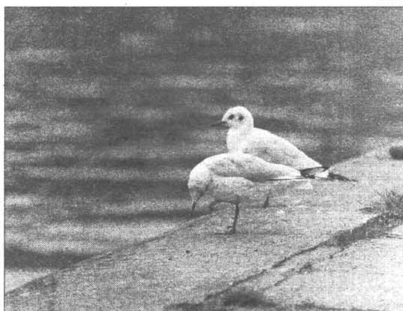

Мал. Віктора ПОПОВА.

Фото з конверта

Вабить Дніпрова вода...

Фото Сергія ЧУЗАВКОВА.
Київ.

Церковний календар

Проводи, поминальний тиждень

17 КВІТНЯ — Субота Світлої седмиці. Преподобного Йосипа піснеписця. Преподобного Георгія, що в Малеї. Преподобного Йосипа Багатостраждального, Печерського, його мощі покояться у Дальніх печерах.

20 КВІТНЯ — Проводи. Поминання померлих. Цей тиждень присвячений одному із дванадцяти апостолів Ісуса Христа — апостолові Фомі, що одержав прізвисько Невірного, або Невіруючого. В основі звичаю поминати померлих на Фоминому тижні — згадування про сходження Ісуса Христа у пекло до душ померлих. Крім того, померлих поминають на цьому тижні ще й тому, що він слідує за «Великими седмицями» — Страсною та Пасхальною.

21 КВІТНЯ — Апостола Руфа, одного з 70 апостолів, який ніс Хрест Спасителя. У народному побуті має назву Святого Руфа. Вважають, що все із землі рушиться, починає рости: і трава, і всяка посаджена зелень інтенсивно рухається вгору. До лісу не можна йти, бо день належить гадюкам і через це вони дуже кусаються.

Святого Нифонта, єпископа Новгородського, затворника Печерського, мощі його покояться в Києво-Печерському монастирі, в Ближніх (Антонієвих) печерах.

Будьте здорові!

Унікально і просто

Хочу поділитися з читачами «Голосу України» унікальним і водночас простим рецептом ліків від серця. Отже: мед натуральний (краще травневий) — 500 г, горілка (40%) — 500 г. Змішати, нагріти на помірному вогні і, постійно помішуючи, довести до утворення на поверхні суміші суцільної молочної плівки, зняти з вогню і дати відстоятися. Потім закип'ятити один літр води, покласти по дрібці собачу кропиву, сухоцвіт болотяний, подрібнений корінь валеріани, спориш і ромашку, заварити і дати настоятися півгодини. Процідити через декілька шарів марлі. Додати до суміші меду з горілкою і настоювати три дні у темному місці. Приймати першого тижня по чайній ложці двічі на день, другого тижня і до кінця прийому — по столовій ложці теж двічі на день — уранці і ввечері.

В. РАМАЗАНОВА.

Ніжин
Чернігівської області.

Стережіться цвіту берези, клена і тополі

«Я хворію на поліноз. Але цього року алергічні прояви почалися раніше, ніж у минулі роки. Чому? Чи не могла б газета друкувати якісь рекомендації для алергіків?»

Олександр БІЛИЙ.

Київ.

Коментар інженера-дослідника Інституту ботаніки НАНУ Олени САВИЦЬКОЇ:

— Початок квітня природа відзначила різким підвищенням кількості алергенного пилку у повітрі. Найвища концентрація пилку берези була зареєстрована 9 квітня. Вона сягала більш як 1500 пилкових зерен на кубометр повітря, що у 15 разів перевищує «необхідну дозу», яка спричинює захворювання на поліноз. За минулі вихідні також різко збільшилися концентрації пилку в'язу та тополі. Пилок цих рослин поки що не входить до списку сильних алергенів, але навіть подразнююча механічна їх дія може викликати алергію. Концентрація пилку клена також досягала небезпечного рівня.

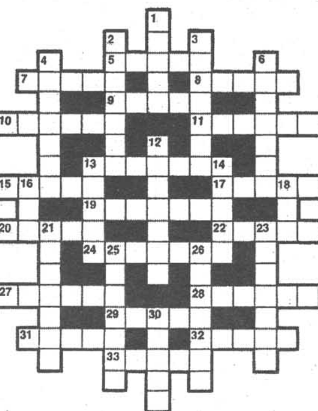
Наступного тижня (19.04 — 25.04) очікується складна алергенна ситуація. «Коронним номером» у програмі весняних полінозів залишатиметься пилок берези який може викликати елергічний риніт (нежить) не тільки в алергіків, а й у людей, які досі не відчували несприятливого впливу на свій організм з боку саме цієї рослини. Крім того, на алергенну картину тижня впливатимуть значні концентрації пилку клена та тополі.

Узагалі цього місяця рівень концентрації пилкових алергенів у повітрі може перевищити в декілька разів показники, які реєстрували у цей період в попередні роки. Особливу небезпеку в квітні становить пилок берези, тополі, клена. Щоб уникнути неприємностей, досить зручно скористатися алергодилом. Це ефективний назальний спрей, який застосовують з профілактичною і лікувальною метою, особливо на початкових стадіях захворювання.

Кросворд

По горизонталі: 5. Українська скатертина. 7. Грузинська цариця, при дворі якої працював знаменитий Шота Руставелі. 8. Замок Вільгельма Завойовника. 9. Літописна річка — місце битви з татаро-монголами. 10. Папуга. 11. Французький композитор, автор знаменитого «Болеро». 13. Навколишня обстановка. 15. Татаро-монгольський хан, чия орда зруйнувала Київ. 17. Народні збори у Стародавній Греції. 19. Відома народна пісня в обробці Леонтовича. 20. Водяна трава. 22. Щит Зевса. 24. Точка небесної сфери, з якої нібито виходять видимі траекторії метеорів. 27. Великий хижий птах. 28. Місто над Західним Бугом. 29. Переміщення навколо чогось у повітрі. 31. Пристрій, який відбиває енергію певних променів. 32. Нечупарний господар, якому Геракл чистив стайні. 33. Єгипетський письменник, автор книги «Найдешевші ночі».

По вертикалі: 1. Поема Т. Шевченка, написана на Михайловій горі, в гостях у М. Максимовича. 2. Колишній футболіст київського «Динамо». 3. Богиня кохання у фінікійців. 4. Людина без пам'яті про батьківщину (за твором Ч. Айтматова «Буранний полустанок»). 6. Художник з Богуслава, який зустрівся з Т. Шевченком у Петербурзі. 12. Язичницьке весняне свято у наших пращурів. 13. Притока Дінця. 14. Жіночий одяг. 16. Найпівденніша точка Криму. 18. Первобог наших предків. 21. Український поет-символіст. 23. Візир у фільмі «Роксолана». 25. Засновник Києво-Печерської лаври. 26. Нешлюбна дружина князя Ярослава Осмомисла, спалена боярами як чаклунка. 30. Знаменита артистка у фільмі «Золото Неаполя».

Відповіді до кросворда, надрукованого 10 квітня

По горизонталі: 1. Пасха. 4. Оранта. 7. «Марс». 8. Бана. 9. Остромир. 10. Арго. 12. Опришко. 15. Анна. 17. Ліст. 19. Анти. 20. Глава. 21. Канада. 24. Гус. 26. Параскева. 27. Єва. 28. Слабченко. 29. Ази. 30. Рак.

По вертикалі: 1. Писанка. 2. Соломон. 3. Аматор. 4. Осьмак. 5. Амбра. 6. Аналой. 11. Реставратор. 13. Патик. 14. Ольга. 16. Нанду. 18. Самарчик. 22. Авраам. 23. Декрет. 24. Геєна. 25. Спаси.

Редактор номера Світлана ПИСАРЕНКО.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 197963.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311076.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок —441-88-23; телефакс —224-72-54; відділ реклами —441-86-50, 441-89-34; 441-89-44; телефакс —449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com